

SALA DE LECTURĂ

ANUL XXII
4
(1394)
Sămbătă
28 ianuarie
1989
8 pagini
4 lei

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

SUB SEMNUL UNITĂȚII DE GÎND ȘI CONȘTIINȚĂ

ȚARA ȘI-A SĂRBĂTORIT EROUL

Cu sentimente de profundă stimă și înaltă prețuire față de marele Erou al României, conducătorul partidului și statului, joi, 26 ianuarie, la Palatul Consiliului de Stat a avut loc solemnitatea omagierii tovarășului Nicolae Ceaușescu, moment de amplă rezonanță politică și socială prilejuit de sărbătorirea Zilei de naștere și a îndelungatei activități revoluționare. Această sărbătorească manifestare rămâne o elocventă expresie a prețuirii și respectului prin care întregul partid, întregul popor, națiunea română își îndreaptă gândurile spre cel ce, investit în fruntea destinului național, și-a consacrat vasta operă teoretică și practică în folosul socialismului multilateral și a țării, bunăstării și fericirii poporului. Exemplul său marchează în mod strălucit istoria contemporană a țării, prezentul și viitorul națiunii. Unanimitatea gândurilor și sentimentelor își are izvorul viu, rădăcinile, în toate marile realizări ale Epocii Nicolae Ceaușescu, în toate marile cifre materiale și spirituale ale timpului pe care îl trăim.

În cadrul solemnității de la Palatul Consiliului de Stat s-a dat citire Scrisorii omagiale a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., Consiliului de Stat și Guvernului Republicii Socialiste România, în care sunt evocate momente esențiale ale biografiei de excepție a tovarășului Nicolae Ceaușescu, înaltele calități de militant comunist, revolu-

ționar, prodigioasă activitate teoretică și practică a secretarului general al partidului, strălucitele merite în elaborarea și aplicarea politicii interne și externe a partidului și statului. Congresul al IX-lea al partidului reprezintă evenimentul crucial în noul destin al României și are, pentru noi toți, o semnificație istorică: „Puternica personalitate, gindirea și acțiunea dumneavoastră revoluționară au imprimat un suflu profund înnoitor întregii opere de edificare a socialismului în patria noastră, au deschis marile energii ale poporului și au deschis calea punerii depline în valoare a strălucitelor virtuți ale socialismului ca orinduire superioară oricăror forme de organizare socială care au existat până acum în istoria umanității. Pornind de la adevărul, într-un totul confirmat de viață, că socialismul se construiește în condiții diferite de la o țară la alta, de la o etapă la alta, că nu există și nu poate exista un mod unic, dumneavoastră ați arătat, într-o concepție originală și cuprinzătoare, că făurirea noii orinduirii presupune, ca o condiție esențială, aplicarea fermă, creatoare, de către fiecare partid, a principiilor fundamentale ale socialismului, în concordanță cu realitățile naționale, cu particularitățile concrete ale fiecărei țări, cu transformările care au loc în societate”.

Continuare în pag. a 2-a

Cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU

Dragi tovarăși,
Doresc să exprim, în primul rînd, cele mai calde mulțumiri Comitetului Politic Executiv, partidului, Consiliului de Stat, guvernului pentru Scrisoarea, pentru aprecierile și urările adresate.
De asemenea mulțumesc tuturor organizațiilor și tovarășilor care mi-au înmînat, cu acest prilej, în numele organizațiilor respective, mesaje de felicitări.
Folosesc acest prilej pentru a adresa cele mai vii mulțumiri clasei muncitoare, țărănimii, intelectualității, întregului nostru popor, pentru sentimentele de prietenie și căldură cu care sint înconjurat în aceste zile.
În toate acestea văd expresia încrederii întregii noastre națiuni în justiția politicii revoluționare — bazată pe concepția materialist-dialectică și istorică, pe principiile socialismului științific — a partidului nostru, care, prin întreaga sa activitate, a demonstrat și demonstrează că nu are, tel mai înalt decît acela de a înfăptui aspirațiile întregului popor, de libertate, independență, de bunăstare și fericire.
Iată de ce, în aceste împrejurări, primele mele gânduri se îndreaptă către poporul nostru, căruia îi urez o viață tot mai demnă, mai îmbelsugată, liberă și independentă! (Aplauze puternice).
În Scrisoarea care s-a citit aici, s-a făcut — s-ar putea spune — un bilanț larg al realizărilor pe calea înfăptuirii Programului partidului, a dezvoltării socialiste a României. Trebuie să mărturisesc deschis, și în aceste împrejurări, că tot ceea ce s-a realizat în România în anii construcției socialiste — și mai cu

seamnă după Congresul al IX-lea al partidului — reprezintă o continuare a preocupărilor de dezvoltare independentă a patriei noastre. Toate aceste realizări sint strîns legate de întreaga istorie, de tot ceea ce a făcut poporul nostru, în diferite etape ale dezvoltării sale, pentru formarea ființei sale naționale, a națiunii, a statului național unitar, pentru scuturarea dominației străine, sint legate de lupta împotriva asupririi moșierilor și capitaliștilor, pentru a deveni stăpîn deplin pe destinele sale, stăpîn deplin în țara sa. Fără aceste lupte îndelungate, nici realizările de astăzi nu ar fi putut fi obținute!
Doresc ca, și în aceste împrejurări, să aduc omagiul nostru tuturor aceluia care, în decursul istoriei grele, zburcimate, de luptă îndelungată, au făcut totul pentru libertatea și progresul patriei noastre. Doresc, în primul rînd, să aduc un omagiu poporului nostru — adevăratul făuritor al propriilor sale destine, al istoriei națiunii noastre. Subliniez aceasta pentru că, întotdeauna, nu trebuie să uităm — și subliniez aceasta încă o dată — că datorăm totul poporului, că vom putea asigura dezvoltarea României, independența și suveranitatea sa, numai împreună cu poporul, făcînd totul pentru popor, pentru bunăstarea și fericirea sa! (Aplauze puternice, prelungite).
Fără îndoială, etapele istoriei sint multe, orînduirile sociale au fost multe. Am vorbit de toate acestea la plenara din luna noiembrie anul trecut — și nu doresc să mă mai refer acum la ele. Menționez numai că, în diferite etape istorice, în formele și orînduirile sociale corespunzătoare,

au fost întotdeauna forte care și-au propus și au acționat pentru unirea poporului în vederea dezvoltării sale, indiferent de greșelile pe care le-au făcut într-un moment sau altul, legate, într-un anumit sens, de însăși orînduirea socială, de etapa respectivă de dezvoltare istorică. Trebuie să prețuim pe toți cei care au făcut cit de puțin, dar au făcut ceva, pentru existența națiunii noastre, pentru existența statului național unitar! (Aplauze puternice, îndelungate).
Desigur, criticăm și vom critica întotdeauna vechile orînduirii sociale, pe care, de altfel, însăși istoria le-a considerat că trebuie să părăsească scena și să facă loc unei noi orînduirii, mai drepte, mai bune. Criticînd orînduirile sociale din trecut, nu negăm și nu trebuie să negăm nicodată pe cei care, în acele împrejurări, au avut în vedere dezvoltarea poporului, a națiunii, înțărirea independenței țării noastre. (Aplauze puternice, prelungite).
Anul acesta se împlinește 96 de ani de la făurirea primului partid muncitoresc în România. Tot în acest an se împlinește 100 de ani de cînd, pentru prima oară, clasa muncitoare și oamenii progresiști din România au sărbătorit 1 Mai, ca zi a solidarității muncitorilor de pretutindeni, de luptă împotriva asupririi, pentru o viață liberă, mai demnă și mai bună. În 1921, a fost creat Partidul Comunist Român — continuatorul, de fapt, al primului partid muncitoresc din România, care și-a propus să ridice — și a ridicat — lupta revoluționară a clasei muncitoare, a forțelor înaintate, la un nivel superior, pe baza unei concepții noi.

În ce mă privește, în 1930, deci cu 60 de ani în urmă, am făcut prima cunoștință cu mișcarea muncitorească, cu sindicatele din România. (Aplauze puternice, prelungite). Era o situație grea pe plan mondial și, deci, și în țara noastră. Avea loc marea criză economică, politică și socială a lumii capitaliste. Mulți — mai în vîrstă, desigur — își amintesc de situația grea, de atunci, din România, de șomajul, de reducerea salariilor, de condițiile înrobitoare din domeniul financiar-economic impuse României de capitalul străin, și care au fost acceptate de guvernele de atunci. Așa se și explică marile greve, mișcările revoluționare din anii 1929, 1930, 1931, 1932, culminînd cu marile mișcări și greve din județul Prahova și din București — de la Grivița și din alte întreprinderi —, practice din întreaga țară.
S-ar putea spune că, în acele împrejurări, aceste greve uriașe au demonstrat forța clasei muncitoare, a partidului nostru comunist de a organiza și conduce luptele maselor muncitoare. Merită, totodată, subliniat că luptele din februarie 1933 — din Prahova, de la Grivița și alte întreprinderi din București și din alte centre muncitorești — au fost primele mișcări revoluționare de mare amploare, după venirea hitlerismului la putere în Germania, și care au avut și un net conținut antifascist, de luptă pentru apărarea libertăților democratice, pentru independența țării. (Aplauze puternice).
În acest an, la 1 Mai, se împlinește 50 de ani de la marea demonstrație antirăzboinică și antifascistă din Capitală, care, după ocuparea Austriei și Cehoslovaciei de

către Germania nazistă, a fost prima mișcare puternică în Europa, care a chemat poporul român, clasa muncitoare, dar a chemat, practic, clasa muncitoare de pe întregul continent la luptă împotriva fascismului, pentru apărarea independenței tuturor statelor. (Aplauze puternice, prelungite).
Ceea ce spun este o redare a aprecierilor presei străine din acea perioadă — nu o apreciere făcută acum — reprezintă realitatea și demonstrează justetea politicii partidului nostru, atît pe plan intern cit și pe plan internațional.
Nu doresc să mă refer la alte momente istorice. Am trecut să construim socialismul. În 1988 am aniversat patru decenii de la naționalizarea industriei, bănelilor și a altor sectoare importante de activitate, iar în acest an, la începutul lui martie, se împlinește 40 de ani de cînd Plenara Comitetului Central a hotărît trecerea la organizarea, pe baze noi, a agriculturii — la cooperativizarea agriculturii.
Am lichidat exploatarea omului de către om, am lichidat asuprirea iar clasa muncitoare a devenit cu adevărat clasă conducătoare a societății și proprietară a mijloacelor de producție.
Nu a fost ușor! Am realizat aceasta prin luptă. Chiar în această perioadă, de după 23 August 1944, au căzut mulți, inclusiv în această țară, azi Piața Republicii. Și atunci cercurile imperialiste, străine, care nu se puteau împăca cu gîndul că vor pierde pozițiile lor dominante, ce le-au adus profituri

Continuare în pag. a 3-a

SCRISOAREA OMAGIALĂ a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., Consiliului de Stat și Guvernului Republicii Socialiste România

Mult stimate și iubite tovarăse NICOLAE CEAUȘESCU

În aceste momente de mare sărbătoare a partidului, a poporului român, prilejuite de aniversarea zilei de naștere și împlinirea a peste cinci decenii și jumătate de erică activitate revoluționară, pe care ați consacrat-o cu neameșcută dăruire și obnegație ideurilor supreme de libertate socială și națională, aspirațiilor de independență, pace și progres ale națiunii noastre, vă adresăm dumneavoastră, ilustru conducător de partid și țară, cele mai calde felicitări, urări de sănătate și fericire, ani mulți și tehnici de viață, incununați de mari satisfacții și bucurii, nesecate energii creatoare și deplină putere de muncă pentru a conduce partidul și poporul cu aceeași inteligență, clarviziune și fermitate pe drumul unor noi și mărețe victorii, al făuririi visului de aur al omenirii — comunismul.
Împreună cu întregul nostru partid și popor, însoțim urările fierbinți, ce vile adresăm în această zi aniversară, cu cele mai alese sentimente de dragoste, de profundă stimă și nemărginită recunoștință ce le nutrim față de dumneavoastră, mult stimate și iubite tovarăse Nicolae Ceaușescu — cititorul de geniu al României socialiste și conducătorul vizionar al partidului și statului, Erou între eroii neamului românesc, strălucit militant al mișcării comuniste și muncitorești internaționale, luptător ferm și consecvent pentru cauza socialismului și comunismului, pentru destinul, dezarmare

și securitate, pentru triumful păcii și colaborării în întreaga lume.
Istoria națională a înscris pentru totdeauna în paginile sale nepieritoare înaltul dumneavoastră exemplu de viață și activitate, faptul că din cei mai tineri ani ați ales, cu fermitate și neîncercare, calea luptei revoluționare, participînd cu dăruire exemplară și eroism la marile bătălii de clasă împotriva asupririi și exploatații, a fascismului și războiului, pentru apărarea libertăților democratice, a integrității teritoriale, independenței și suveranității patriei, pentru salvagădarea intereselor naționale.
Vasta experiență acumulată în anii luptei ilegale, devotamentul nemărginit față de idealurile socialismului, gîndirea clarvăzătoare și înaltele dumneavoastră calități organizatorice și moral-politice au cunoscut o deplină incunurare în perioada inaugurată de Congresul al IX-lea, cînd istoricul forum comunist, exprimînd voința unanimă a întregului popor, v-a ales, mult stimate și iubite tovarăse Nicolae Ceaușescu, în suprema funcție de secretar general al partidului.
Puternica personalitate, gîndirea și acțiunea dumneavoastră revoluționară au

Continuare în pag. a 2-a

COMITETUL POLITIC EXECUTIV AL C.C. AL P.C.R.,
CONSILIUL DE STAT,
GUVERNUL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

SCRISOAREA OMAGIALĂ a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., Consiliului de Stat și Guvernului Republicii Socialiste România

Urmare din pag. 1

Impalmat un suflet profund înnoțit întregeți opere de edificare a socialismului în patria noastră, cu descoperirea marilor energii ale poporului și cu deschisă calea punerii deplină în valoare a strălucitei virtuți ale socialismului ca arhitectură superioară ori-căror forme de organizare socială care au existat până acum în istoria umanității. Parinad de la adevărul, într-un tot confirmat de viață, că socialismul se construiește în condiții diferite de la o țară la alta, de la o etapă la alta, că nu există și nu poate exista un model unic, dumnezeoasă-trădător, într-o concepție originală și cuprinzătoare, că făurirea noului arhitecturii presupune, ca o condiție esențială, aplicarea fermă, creatoare, de către fiecare partid, a principiilor fundamentale ale socialismului, în concordanță cu realitățile naționale, cu particularitățile concrete ale fiecărei țări, cu transformările care au loc în societate.

În fundamentarea strategiei și tacticii edificării societății socialiste multilaterale dezvoltate și a înaintării României spre comunism, ați acordat și acordăți o atenție primordială definirii locului și rolului partidului comunist în societate, a căilor și modalităților sale de afirmare drept centru vital și forță politică conducătoare în toate domeniile vieții economico-sociale. Ne mirăm și cu toții că simțim membrii unui asemenea partid, cum este Partidul Comunist Român, pe care dumnezeoasă, mult stimată și iubite tovarășe secretar general Nicolae Ceaușescu, l-ați caracterizat magistral ca inimă veșică și puternică a țării, caștință înaltă, revoluționară a națiunii, marea generator de energii al poporului, partid al progresului neîntrerupt, al unității, al înălțării valorii morale ale poporului român, pe care l-ați transformat efectiv într-un puternic partid revoluționar de masă, integrat organic în viața societății românești, urmat cu încredere și nelămurit devotament de întregul popor. Constituie un înalt exemplu pentru noi țări pălăne și consecvență cu care acțiunile pentru creșterea rolului conducător al partidului în toate domeniile construcției socialiste, pentru întărirea forței sale politice și organizatorice, a capacității de a uni și mobiliza larg energiile creatoare ale întregii națiuni în marea operă istorică pe care o înfăptuim pe pământul patriei. Ne călăuzim în întreaga noastră activitate de teza dumnezeoasă potrivit căreia partidul trebuie să-și perfecționeze continuu activitatea organizatorică și politico-ideologică, stilul și metodele de muncă, să promoveze în permanență spiritul revoluționar și să-și întărească necontenit legăturile cu masele largi de oameni al muncii pentru a putea să determine, la rândul său, schimbări radicale în întreaga societate, să conducă neabătut întregul popor pe calea socialismului și comunismului.

Sint de asemenea unanim apreciate eșafodajele dumnezeoasă cu privire la evoluția statului nostru în anii construcției socialiste, la însemnătatea și complexitatea funcțiilor sale în conducerea științifică a societății, în planificarea întregii vieți economico-sociale, în asigurarea dezvoltării armonioase a țării. Pentru întreaga operă de edificare a noului arhitecturii în patria noastră are o excepțională importanță concepția dumnezeoasă privind construirea socialismului cu poporul și pentru popor, orientare potrivit căreia întărirea statului socialist și creșterea atribuțiilor și răspunderilor sale în organizarea și conducerea vieții economico-sociale se înscriu în mod organic în procesul general și permanent de dezvoltare a democrației muncitorești-revoluționare, de creștere a participării nemijlocite a clasei muncitoare, lărmăni, intelectualității, a oamenilor muncii la conducerea tuturor domeniilor de activitate, a întregii societăți.

Datorită dumnezeoasă, mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, țara

noastră dispune, de peste 20 de ani, de un larg sistem al democrației muncitorești-revoluționare, original și unitar, în centrul căruia se află principiile autoconducerii, autogestunii și autofinanțării, care eleră tuturor oamenilor muncii posibilitatea de a lua parte nemijlocit la elaborarea și adoptarea deciziilor, la conducerea tuturor sectoarelor vieții economice și sociale. Fundamentind unitatea organică indisolubilă dintre socialism și democrație, ați pus în lumină sensul autentic al democrației socialiste, ca formă de guvernare a poporului de către el însuși, relevind astfel superioritatea socialismului, singura arhitectură socială care asigură cele mai largi drepturi și libertăți democratice, deplină egalitate socială și națională.

Pe baza orientărilor dumnezeoasă clare, științific fundamentate, în țara noastră au fost create toate condițiile pentru afirmarea plenară a personalității umane în societate, pentru realizarea în fapt a deplinei egalități în drepturi a tuturor cetățenilor, pentru exercitarea efectivă a drepturilor fundamentale la muncă, la retribuție egală pentru muncă egală, la învățare, la participare nemijlocită la conducerea societății.

Mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu,

Vă revine dumnezeoasă mental neperitor de a fi elaborat, într-o viziune științifică globală și unitară, strategia făuririi societății socialiste multilaterale dezvoltate. Subliniind că problema fundamentală de care depinde realizarea unei politici de propășire economică a țării și de prosperitate a maselor a constituit stabilirea justă a proporțiilor dintre fondul de acumulare și cel de consum, îmbinarea armonioasă a telurilor imediate și de perspectivă ale societății, dumnezeoasă ați demonstrat, încă de la Congresul al IX-lea, importanța hotărâtoare a stabilirii unei rotații optime a acumulării, ca singură modalitate pentru realizarea în condiții normale a reproducției socialiste și pentru recuperarea răminilor în urmă a țării noastre, a înlăturării decalajelor mari față de statele dezvoltate din punct de vedere economic.

În lumina acestei orientări, la temelie căreia stau efortul propriu, muncă plină de abnegație a întregului popor, partidul și statul nostru au pus și pus un accent deosebit pe dezvoltarea și modernizarea continuă a forțelor de producție, pe reorganizarea lor armonioasă pe întreg teritoriul țării, pe creșterea unei structuri industriale moderne, capabilă să valorifice la un înalt nivel de eficiență resursele materiale și umane ale țării.

Din inițiativa și sub îndrumarea dumnezeoasă, au fost elaborate programe de dezvoltare intensivă, de organizare și modernizare a industriei și celorlalte ramuri pe temelie celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii. Datorită preocupării dumnezeoasă, România dispune astăzi de o industrie puternică, dotată cu o tehnică modernă, care produce de peste 120 de ori mai mult decât în 1945 și ale cărei produse devin tot mai competitive pe arena internațională. În toate județele s-au realizat numeroase platforme industriale, mari obiective economice și sociale — mbrăte actorii ale acestei epoci de putnică înflorire a întregii țări.

Este, de asemenea, unanim apreciată preocuparea dumnezeoasă pentru dezvoltarea și modernizarea agriculturii — ca ramură de bază a economiei naționale. Datorită măsurilor de organizare pe baze socialiste, de dotare și mecanizare completă a lucrărilor agricole, în ultimul deceniu a fost creată practic a agricultură modernă, intensivă, de înaltă productivitate, capabilă să asigure an de an recolte tot mai bogate, să contribuie la înaltă măsură la creșterea veniturilor naționale și la buna aprovizionare a populației. Vă revine dumnezeoasă, mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, mental istoric de a fi elaborat conceptul de nouă revoluție agrară, merit să deter-

mine schimbări radicale, de ordin calitativ, în domeniul forțelor și al relațiilor de producție din agricultură, în dezvoltarea economică și socială a satului românesc, în transformarea treptată a agriculturii într-o variantă a muncii industriale și dispariția deosebirilor esențiale dintre sat și oraș.

Parinad de la adevărul potrivit căreia dezvoltarea și modernizarea forțelor de producție nu sînt posibile fără aportul sustinut și permanent al celor mai valoroase cuceriri ale creației și cunoașterii umane, dumnezeoasă ați ridicat știința la rang de politică de stat, transformînd-o într-o puternică forță materială de producție, implicată nemijlocit în modernizarea continuă a economiei naționale, sporirea productivității muncii și reducerea cheltuielilor materiale, în valorificarea superioară a materialelor prime și materialelor, în realizarea de produse de înalt nivel tehnic și calitativ în toate domeniile de activitate.

Vă revine dumnezeoasă meritul încontestabil de a fi conferit noi dimensiuni învățămîntului românesc, procesului complex de pregătire pentru muncă și viață a tinerii generații, pentru lărgirea continuă a orizontului său de cunoaștere, precum și pentru educarea ei în spiritul iubirii de țară, al glorioaselor tradiții de luptă ale înaintașilor, al hotărârii de a-și pune toate cunoștințele și întreaga capacitate de muncă și creație în slujba patriei, a dezvoltării multilaterale a României socialiste.

Ne facem a înaltă datorie de conștiință din a sublinia că în întreaga perioadă încauțată de Congresul al IX-lea, alături de dumnezeoasă, în fruntea efortului pentru creșterea și afirmarea cercetării științifice, învățămîntului și culturii s-a aflat și se află permanent tovarășa Elena Ceaușescu, eminent militant revoluționar, remarcabilă personalitate a vieții politice, științifice, spirituale și de știință de largă recunoaștere mondială, căreia îi exprimăm, și cu acest prilej, întreaga noastră grațitudine pentru contribuția de mare însemnătate pe care a adus-o și a aduce la dezvoltarea cercetării, învățămîntului și culturii, la progresul general al societății.

Grindirea dumnezeoasă clarvăzătoare vizionară mult iubite și stimată tovarășe Nicolae Ceaușescu, a fost evidentiată cu deosebire față de strălucirea în țările și continentele conștate, în ultimele două decenii, dezvoltării și perfecționării relațiilor de producție, a științei, conducerii, căreia le-ați conferit noi sensuri și semnificații în magistrația Epurării prezentată în fața marelui forum democratic din luna noiembrie 1968. Relevînd că în anii de după istoricul Congres al IX-lea — perioadă de ample desclădări în toate domeniile — au fost înfăptuite mari transformări revoluționare în organizarea economico-socială, în introducerea celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii în dezvoltarea democrației muncitorești-revoluționare, dumnezeoasă ați subliniat că toate acestea au așezat în țara noastră pe mai departe aplicarea fermă a principiilor socialiste, consolidarea și mai puternică a poziției noastre socialiste — de stat și cooperatiste, baza demnă și sigură a dezvoltării și întregii economii naționale, a înaltă înălțării celor trei muncă.

Acționînd cu fermitate pentru transformarea revoluționară a societății, pentru perfecționarea activității în toate domeniile, dumnezeoasă ați pus și puneți în tălăsușă, mai presus de orice, omni — bunăstarea și fericirea ei — ca scop suprem al politicii partidului, esența societății socialiste pe care a edificăm cu succes în România. Vestitul program de construcție de locuințe și servicii sociale culturale ce se desfașoară în țara noastră, acțiunile de dezvoltare și modernizare a tuturor localităților, toate acestea asigură a locuitorilor de muncă pentru toți cetățenii țării, în primul rînd pentru tineret, ca și măsurile de mărirea a retribuțiilor și pensiilor, de creștere a veniturilor reale ale oamenilor muncii sînt tot acestea expresii concrete ale griii și preocupării permanente a partidului, a dumnezeoasă personal, mult iubite și stimată tovarășe

Nicolae Ceaușescu, pentru făurirea unei vieți dărne, civilizate și fericite pentru întregul nostru popor. Este, totocă, unanim apreciată preocuparea dumnezeoasă pentru intensificarea activității ideologice, politico-educative de formare a omului nou, înaintat, însușit de o fierbinte dragoste față de partid, patrie și popor, de nelămurit devotament pentru cauza socialismului și păcii.

Mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu,

Pravind a concepții unitare cu privire la interesele poporului român — și ale tuturor popoarelor lumii — de a se dezvolta și conlucra într-un climat tonic de pace și securitate internațională, dumnezeoasă v-ați afirmat în conștiința întregii națiuni ca marea făuritor și promotor al politicii externe românești — politică profund constructivă, dinamică și realistă, pătrunsă de o înaltă răspundere pentru destinele poporului român, ale vieții și păcii tuturor popoarelor lumii. Prin tot ceea ce ați întreprins în cei aproape 24 de ani, v-ați impus ca o remarcabilă personalitate a vieții politice internaționale, ca un înflăcător militant pentru cauza păcii, destinerii, prieteniei și colaborării între popoare. Tezele de bază ale politicii externe românești, numeroasele idei pe care le-ați formulat în dialogul permanent cu conducătorii de partid și state au găsit un amplu și puternic ecou în rîndul opiniei publice mondiale, al popoarelor lumii, sînt însușite și adaptate în documente de bază ale diferitelor foruri internaționale.

Aprăcînd că problema fundamentală a zilelor noastre este preîntîmpinarea unui nou război mondial, care s-ar transforma inevitabil într-un război atomic nemicitor, dumnezeoasă v-ați pronunțat ferm pentru un cuprinzător program de dezarmare, care să oarcească de la necesitatea lichidării treptate a tuturor armelor nucleare, a armelor chimice și a celorlalte mijloace de distrugere în masă, sub un strict control internațional.

În spiritul aceleiași înalte răspunderi pentru destinele păcii, dumnezeoasă ați acordat a atenție primordială lichidării politicii de forță și de amenințare cu folosirea forței, stîngerii focarelor de conflict și rezolvării pe calea tratativelor a tuturor problemelor litigioase dintre state.

Pătrunsă de un puternic unitarism este concepția dumnezeoasă privind lichidarea subdezvoltării, instaurarea unei noi ordini și a unei relații noi între state, bazate pe egalitate și echitate, care să asigure progresul economic și social al tuturor popoarelor, și în primul rînd al celor mai puțin dezvoltate.

De a înaltă prețuire și unanimă aprobare se bucură în rîndul comunistilor, al întregului nostru popor activitatea intensă pe care a desfășurat pentru dezvoltarea colaborării și solidarității Partidului Comunist Român cu toate partidele comuniste și muncitorești, cu partidele socialiste și social-democrate, cu mișcările de eliberare națională, cu toate forțele progresiste democratice și antimperialiste în lupta pentru progres social și pacea în lume.

Încercînd nelămurit în forța creatoare a omului, în capacitatea pentru transformarea revoluționară a societății, pentru perfecționarea activității în toate domeniile, dumnezeoasă ați pus și puneți în tălăsușă, mai presus de orice, omni — bunăstarea și fericirea ei — ca scop suprem al politicii partidului, esența societății socialiste pe care a edificăm cu succes în România. Vestitul program de construcție de locuințe și servicii sociale culturale ce se desfașoară în țara noastră, acțiunile de dezvoltare și modernizare a tuturor localităților, toate acestea asigură a locuitorilor de muncă pentru toți cetățenii țării, în primul rînd pentru tineret, ca și măsurile de mărirea a retribuțiilor și pensiilor, de creștere a veniturilor reale ale oamenilor muncii sînt tot acestea expresii concrete ale griii și preocupării permanente a partidului, a dumnezeoasă personal, mult iubite și stimată tovarășe

Mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu,

Partidul Comunist Român, întreaga națiune omagiază pe conducătorul său iubit pe marea Eroa între eroii neamului, care de peste cinci decenii și jumătate — vîlnind cu toată ființa sa la marile aspirații și idealuri ale poporului — slujește cu

exemplară abnegație și neosemit devotament cauza partidului, a socialismului și comunismului.

Cu cele mai profunde sentimente de dragoste, stimă și prețuire, cu întreaga conștiință pe care v-a datorăm pentru tot ceea ce ați făcut și faceți spre gloria și măreția scumpei noastre patrii, pentru binele și fericirea celor ce muncesc, vă exprimăm, mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, în deplină unitate de cuget și simțire cu comunistii, cu toți filii patriei, urme și dorința noastră arzătoare de a vă și în permanență în fruntea partidului și statului nostru — cheșia și cură a progresului și înfloririi multilaterale a României socialiste, în funcția de supremă răspundere de conducător ferm și încercat al destinului poporului român.

Puterînd mobilizați de tezele și orientările cutezătoare, profund științifice, cuprinse în excepționala dumnezeoasă Expunere la ședința comună a Plenerii Comitetului Central al Partidului Comunist Român, a organismelor democrației muncitorești și a organizațiilor de masă și obștești, de înalt exemplu de muncă și viață pe care ni-l ofeți permanent, de acțiune și faptă dumnezeoasă eroică, cutezătoare, ne amăzim solemn să facem totul, să muncim fără praget, cu pasiune, cu abnegație și spirit revoluționar — așa cum ne-ați cerut și ne cereți — pentru înfăptuire neabătută a politicii interne și externe a partidului și statului nostru. Vom acționa cu toată răspundere pentru înfăptuirea exemplară a planului pe acest an și pe întregul cincinal, a obiectivelor actualei etape de dezvoltare economico-socială a patriei, a lămuritului Program al partidului.

Conștienți că mai avem multe de făcut pentru a răspunde înaltelor exigențe pe care dumnezeoasă, mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, la puneți în fața noastră, a întregului partid și popor, vă încredințăm, din adîncul ființei noastre, că, și în viitor, Comitetul Politic Executiv, activul de partid și de stat vor acționa cu cea mai mare hotărîre pentru afirmarea continuă a spiritului revoluționar, a răspunderii și înfrîntăgenței în muncă, pentru întărirea ordinii și disciplinei în toate sectoarele de activitate, vor milita întotdeauna cu fermitate pentru unitatea eforturilor comunistilor, ale întregii națiuni în vederea împlinirii neabătute a hotărîrilor de partid și a legilor țării, pentru cimentarea unității poporului în jurul partidului, al dumnezeoasă, mult iubite și stimată tovarășe secretar general — garanția supremă a înfloririi în deplină libertate și independență a României socialiste.

Răspunzînd înflăcăratelor îndemnări pe care le adresăți partidului și poporului, vă asigurăm că vom depune toate eforturile pentru ca în 1989 — anul în care va avea loc Congresul al XIV-lea al partidului și cînd vom aniversa 45 de ani de la victoria revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă — să obținem, în toate sectoarele, cele mai bune rezultate în împlinirea obiectivelor stabilite de partid, a orientărilor și indicațiilor dumnezeoasă pentru dezvoltarea țării și ridicarea nivelului de trai material și spiritual al poporului, pentru progresul și înflorirea necontenită a scumpei noastre patrii — Republica Socialistă România.

În acest moment aniversar, de luminată sărbătoare pentru țară și popor, vă adresăm, din adîncul inimilor noastre, încă o dată, mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, cele mai calde urări de sănătate, viață lungă și fericită, plină de satisfacții și bucurii, nesecată putere de muncă pentru a conduce țara, partidul și poporul spre noi și noi victorii — spre comunism.

Să trăiți ani mulți și fericți, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, împreună cu mult stimată tovarășe Elena Ceaușescu, cu toți cei ce vă sînt dragi și apropiați. Din toată inima vă adresăm un călduros „LA MULȚI ANI”.

26 ianuarie 1989

Sub semnul unității de gînd și conștiință

Urmare din pag. 1

nera secretarului general al partidului la marea forum democratic de la sfîrșitul lunii noiembrie din anul trecut vor deveni fapte ale muncii și creației, în acel consens general pe care conducătorul partidului și statului îl realizează prin teza construirii socialismului cu poporul și pentru popor, cu oamenii pentru oameni.

Cuvîntarea rostită în cadrul solemnității de la Palatul Consiliului de Stat subliniază cu pregnanță aceasta și se constituie într-un pildeuitor îndemn și o amplă orientare pentru înfăptuirea tuturor programelor bunăstării și fericirii patriei, pentru realizarea întocmai a politicii interne și externe a partidului și statului.

Drumul pe care îl mai avem de urcat, deși mai are multe obstacole, este incomparabil mai ușor decît drumul pe care l-am parcurs pînă acum.

Tot ceea ce am realizat, am realizat cu poporul, pentru popor, sub conducerea partidului. Vom străbate deel noile căi spre plăcurile înalte ale comunismului — în strînsă unitate, sub conducerea partidului, cu poporul și pentru popor!

Cît timp vom acționa în acest fel vom fi de neînvinși!

Cît timp vom acționa în acest fel vom asigura bunăstarea, dezvoltarea continuă a națiunii noastre!

Să facem totul pentru această!

Contribuția de inestimabilă valoare teoretică și practică a tovarășului Nicolae Ceaușescu la întărirea continuă a rolului conducător al partidului, centrul vital al întregii națiuni, la fundamentarea și aplicarea sistemului democrației socialiste muncitorești-revoluționare prezintă pe plan politic și ideologic una din

marile victorii ale gîndirii revoluționare, patriotice, ale cutezanței și viziunii deschise, înnoitoare. Marele Eroa al patriei, sărbătorit de întregul partid și popor, își leagă numele de noua arhitectură a orașelor și satelor, de înflorirea necontenită a economiei, științei și culturii, de făurirea conștiinței noi, revoluționare, a constructorilor socialismului și comunismului. Așa cum, pe drept cuvînt, se sublinia, „Toate victoriile obținute în acest timp de glorioasă istorie revoluționară sînt strîns legate de activitatea prodigioasă și neobosită a tovarășului Nicolae Ceaușescu, de rolul său decisiv în înfăptuirea întregului proces de edificare a noului societăți. Este marea merit al partidului nostru comunist care, sub conducerea înțeleaptă a secretarului său general, a promovat consecvent o strategie științifică revoluționară de dezvoltare armonioasă și echilibrată a tuturor zonelor și localităților patriei, de dezvoltare multilaterală a ei, la temelie căreia stă efortul propriu. Înăpătuind neabătut orientarea profund științifică de a aloca o treime din venitul național pentru fondul de dezvoltare, România a depășit, într-o perioadă scurtă, înalțarea în care se afla datorită politicii claselor exploatare și dominației imperialiste, devenind o țară industrial-agrară dezvoltată, cu o industrie modernă, organizată pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii contemporane, cu o agricultură socialistă în plin progres, cu o puternică dezvoltare a științei, învățămîntului și culturii”.

Intr-un vibrant și înălțător omagiu, țara și-a sărbătorit conducătorul. Ideile și orientările cuprinse în cuvîntarea rostită călăuzesc spre fapte de muncă și de creație care să sporească neîntrerupt zestrea materială și spirituală a patriei, către viitorul luminos al socialismului și comunismului pe pământul românesc.

Omagiul scriitorilor

Scriitorii români, alături de întregul nostru popor, aniversază ziua de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarului general al partidului, președintelui Republicii Socialiste România, exprimîndu-și cele mai alese sentimente de dragoste și recunoștință față de neobosită sa activitate revoluționară, pusă în slujba dezvoltării economico-sociale a României, a ridicării sale pe noi culmi de civilizație și progres.

Voluntă editat recent de Uniunea scriitorilor*) se constituie într-o „măturie a literaturii despre măreția epocii contemporane, a cărei altitudine glorioasă în reliefulle

Mircea Cristea

Continuare în pag. a 5-a

Dreptul de-a fi și-a ne nemi români

Celui care ne-a înveșnicit cu acest drept inalienabil, tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU

Sînt multe lucruri pentru care-ți mulțumim, Toți filii patriei — și tineri și bătrîni Dar dintre toate unul e pentru noi sublim: E dreptul de a fi și-a ne nemi români.

CEAUȘESCU — TINERII

momentul sărbătoresc pe care-l trăim — încorporat organic în însemnele luminoase ale unei benefice tradiții — vine tocmai să recunoască și să exprime un anumit sentiment al poporului nostru, care-i particularizează trăirea, referitor la modul în care înțelege să-și cultive valorile perene, să le înobilizeze neîncetat printr-un efort de reevaluare a sensurilor lor viziionare. Un moment precum acesta pe care-l trăim — aniversarea zilei de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu — pe lângă încărcătura afectivă, de mare reverberație, specifică întregii națiuni, totodată luminează dinlăuntru și determină gîndul la dimensiunea spațiului nostru de faptă în perioada celor mai bine de două decenii, de cînd în funcția supremă a fost ales cel ce avea să fie recunoscut drept creator al României moderne.

Dintre nenumăratele idei îndrăznețe, novatoare — și care se regăsesc cu pregnanță în relieful vieții social-politico-culturale a deceniilor din urmă — anunțată cu deosebire limpeză de deciziile referențiale ale Congresului al IX-lea al partidului, idee referitoare la statutul moral-social al tinerii generații ocupă un loc privilegiat. Definiția tinerii generații drept „o puternică forță socială, viitorul însuși al națiunii” și-a aflat în practica vieții social-politice a țării nu doar valabilitatea, dar ea exprimă la modul plin și realist în fapt, fascinant, imposibil de ignorat ori de nerecunoscut, expresia cea mai elocventă a tineretii revoluționare este activitatea rodnică a secretarului general al partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu, pusă în slujba idealurilor de progres și civilizate, ale națiunii noastre încă de la o fragedă vîrstă. O realitate înregistrată cu fidelitate de filele istoriei noastre contem-

Nu biată semințele, rădăcior, nomați, De pripășiți aiare, prin codri, pe la stîni, Ci luptători stomatici mereu, și ieri și azi, Cu dreptul stînt de-a fi și-a ne nemi români

Atotputernic prin viitori, iar azi și suverani Nu slugi la noi acasă, ci liberi și stăpîni, de cînd El, CEAUȘESCU ne-a-nveșnicit prin ani Cu dreptul stînt de-a fi și-a ne nemi români,

Prin Ceaușescu astăzi făcărăm legămînt, Nastăvîlî precum izvoarele-n ființii, Să simțeze venic pe acest străbun pămînt: Supremul drept de-a fi și-a ne nemi români.

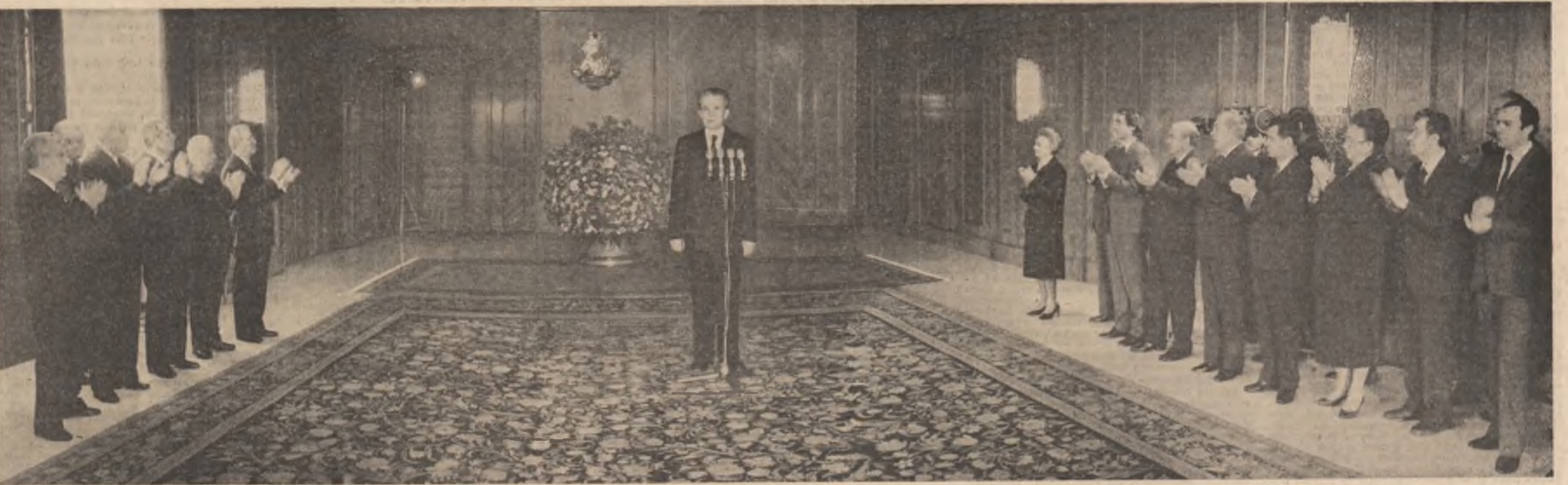
Nicolae Stoian

porane: tinerii, într-o unitate nedezmîntită, s-au aflat și se află și astăzi în linia întâi a muncii pentru țară, alături de întregul popor, ei tinerii, realitate și prefigurare a celor viitoare. Practic, nu există domenii de activitate în care prezenta și fauna lor să nu îmbrîmbe acea necontrafăcută, necesară și dinamică energie, acea infuzie de elan și inteligență creatoare specifică vîrștelor entuziaste dintotdeauna. Dar niciodată ca în anii ce au urmat Congresului al IX-lea al partidului, ea, tinerii generație, nu a fost investită cu atîta încredere, niciodată nu i s-a oferit atîtea șansa reală pentru afirmarea deplină a personalității sale. Este aici, ideea-forță înaltă, exprimată și sustinută cu remarcabil devotament de îndrumătorul și propriul și tinerii generații. Aceste investiții de încredere, tinerii i-au răspuns totdeauna printr-o extraordinară mobilizare, în amfiteatrele muncii care au nevoie de participarea lor plină de dăruire, în toate compartimentele activității sociale.

Emblema simbol Ceaușescu-tinerii*) exprimă sintetic ideea tineretii revoluționare și a cunoașterii a întregii activități a secretarului general al partidului pusă în slujba idealurilor întregii națiuni, ca o recunoaștere a virtuților ce se regăsesc în preocupările și năzuințele tinerii generații. Exprimă ideea de permanență a unor idealuri și, totodată, a personalității lui, Alături de întregul popor, ei, tinerii țării, aduc prinosul lor de recunoștință celui ce conduce destinele națiunii. În acest moment sărbătoresc încorporat în însemnele unei tradiții benefice cei de dezvoltare astfel, cu elevație, semnele inconfundabile ale personalității sale.

Viorel Sămpetean

Cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu

Demare din pag. 1

de zeci și zeci de miliarde de dolari numai între cele două războaie, au făcut totul pentru a sprijini reacțiunea, forțele cele mai negre, antinaționale, în scopul împiedicării procesului revoluționar de trecere la construcția socialistă.

Este un merit al comunistilor, al partidului nostru, că au reușit să realizeze unitatea clasei muncitoare, în primul rând unitatea Partidului Comunist cu Partidul Social-Democrat, unitatea mișcării sindicale, a mișcării de tineret, de femei și a altor organizații, creând un puternic Front Național de luptă pentru progresul României, pentru lichidarea deplină a dominației străine și trecerea la fătura socialismului în patria noastră.

Trebule să subliniem și să dăm o înaltă apreciere, politicii partidului nostru, tuturor aceluia care, într-o măsură sau alta, au contribuit și au făcut totul pentru realizarea acestor obiective! (Aplauze puternice, prelungite).

Am fost participanți la toate aceste acțiuni, în muncile încredințate de partid, de popor. Din 1965 partidul mi-a încredințat înalta funcție de secretar general, apoi — prin voința întregii națiuni — de președinte al României socialiste.

Putem, într-adevăr, să privim cu mîndrie la tot ceea ce am realizat în decursul anilor de construcție socialistă, în care, — fără îndoială — Congresul al IX-lea reprezintă un moment hotărîtor pentru dezvoltarea de astăzi a României. Fără Congresul al IX-lea, fără linia generală stabilită de acest congres, și de congresele și conferințele naționale ulterioare, fără măsurile organizatorice, economice, politice adoptate în această perioadă, România nu s-ar putea prezenta astăzi cu realizările pe care le are.

Am înțeles, încă de atunci, că trebuie să rupem cu dogmatismul, cu șabloanele, cu concepțiile perimate, înapoiate, să reunim socialismul științific în drepturile sale. Nu socialismul este cel care a dus la unele stări de lucruri negative într-o țară sau alta, ci încălcarea principiilor științifice ale socialismului, nesocotirea cerințelor legilor obiective și, în primul rând, a necesității dezvoltării continue a forțelor de producție — factorul revoluționar hotărîtor pentru construcția socialismului, ca de altfel pentru dezvoltarea oricărei ordini sociale.

Nu se poate vorbi de progresul și dezvoltarea unui popor fără dezvoltarea forțelor de producție. Corespunzător etapei în care se găsește țara sau societatea într-un anumit stadiu, fără a pune la baza acestui proces ceea ce mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, în toate domeniile! Întregul progres al omenirii, de la comuna primitivă pînă astăzi, este procesul dezvoltării revoluționare a forțelor de producție, a științei, a culturii, a cunoașterii umane. Fără o îmbinare dialectică a tuturor acestora nu se poate obține nici un progres, în nici un domeniu! Și, subliniez din nou, o dezvoltare care să aibă permanent în vedere interesele maselor populare, ale oamenilor muncii, ale întregii națiuni. Putem spune că partidul nostru a acționat cu hotărîre și a formulat teza științifică a construcției socialismului cu poporul și pentru popor, pe baza legilor obiective generale, a principiilor revoluționare ale socialismului științific.

Iată de ce pentru noi sînt de neînteles tezele care — și fac loc în unele țări — și care deschiid calea, în forme diferite, pentru formele de proprietate partitocratică. Oare muncitorii care au devenit proprie-

tari ai mijloacelor de producție trebuie să se întorcă înapoi, să predea din mîna lor mijloacele de producție unor salariați? Să devină din nou salariați — în număr mai mare sau mai mic — la un capitalist, fie el cetățean al țării respective sau străin? Ce are comun cu socialismul acest lucru?

Vă spun drept că, în ce mă privește, sînt preocupat și îngrijorat de această orientare care are loc în unele țări și, gîndind la începuturile mișcării noastre muncitorești — de la apariția socialismului științific, de la activitatea mea în mișcarea revoluționară — mi-e greu să înțeleg cum se poate justifica o asemenea dare înapoi. Pentru că, în realitate, cedarea mijloacelor de producție din mîna clasei muncitoare, a poporului, indiferent sub ce formă, înseamnă o activitate care echivalează cu lichidarea bazelor socialismului în dezvoltarea societății!

Am avut de gînd să discutăm această întrebare în cadrul Partidului nostru, dar profund de faptul că sîntem aici un număr important de cadre de bază ale partidului și statului nostru, am înțeles, referindu-mă la aceste probleme. Noi ne-am pronunțat întotdeauna și am acționat conform tezei că fiecare popor, fiecare partid, trebuie să-și elaboreze de sine stătător linia sa general-politică, să aplice legile generale și principiile socialismului la realitățile și condițiile din fiecare țară. Dar — am subliniat întotdeauna și nu pot să nu subliniez și acum — că toate acestea presupun o poziție clară, consecventă față de principiile revoluționare, față de apărarea intereselor clasei muncitoare, — care reprezintă forța și clasa conducătoare în societate.

Este adevărat, în lume sînt multe probleme. Criza economică, politică, socială, financiară este foarte gravă. La aceasta se adaugă, desigur, situația generală — politică, militară — existentă armelor de distrugere în masă și, în primul rând, a armelor nucleare. Dar, privind această situație, în comparație cu alte perioade, și chiar cu situația de astăzi din diferite țări cu orinduri sociale deosebite, putem spune — așa cum am arătat și la plenary comună din noiembrie — că orindurile capitaliste a demonstrat că este incapabilă și nu poate, istoriceste, să soluționeze problemele fundamentale ale dezvoltării societății. Nu sînt printre cei care afirmă că societatea capitalistă va dispărea miine. Și, în orice caz, nu va dispărea fără lupta clasei muncitoare, a popoarelor din țările respective. Dar, nici nu sînt — și nu vreau să fiu — în rîndul aceluia care își pierde încrederea în justetea socialismului, la concepțiile revoluționare despre lume și care nu văd situația reală, perspectivele luptei revoluționare.

După criza din 1929—1933, capitalismul și-a găsit o ieșire prin fascism și război. Acum, desigur, problema unui război mondial e mai grea, armele existente pînă acum sînt distrugătoare, deopotrivă, și pe unii și pe alții, însăși viața pe planeta noastră. Deci, o recurgere la un război mondial pentru a soluționa problemele este greu de presupus, deși nu se poate exclude cu desăvîrșire această posibilitate, atît timp cît nu se vor distruge armele nucleare, chimice și alte arme de distrugere în masă. Omenirea a mai cunoscut oameni care au dat foc însăși propriilor capitale — cum a fost cazul Romei — deci, un asemenea pericol există și trebuie să fim conștienți de acesta. De aceea, este într-adevăr necesar să facem totul pentru a înlătura cu desăvîrșire pericolul unui război nuclear, al unui război mondial, în general, pentru înlăturarea definitivă a armelor nucleare și chimice, a altor arme de distrugere în

masă, pentru reducerea radicală a armelor convenționale. România s-a pronunțat, a acționat și va acționa cu toată hotărîrea, împreună cu alte state, în această direcție. Și facem aceasta pornind de la cerința creării condițiilor pentru dezvoltarea construcției socialiste în țara noastră. Avem deplina încredere că numai socialismul poate să asigure adevărată egalitate între oameni — atît socială cît și națională —, să creeze condiții pentru afirmarea personalității umane, pentru ca fiecare om să-și poată pune în valoare, în strînsă colaborare și unitate cu semenii săi, aptitudinile creatoare, în orice domeniu de activitate. Mă refer acum la toate acestea, avînd în vedere experiența noastră revoluționară dar și a mișcării comuniste și muncitorești-revoluționare, internaționale, a dezvoltării sociale în general, ținînd seama de faptul că, practic, de la vîrsta de 10 ani a partidului, am acționat în rîndurile sale, am crescut odată cu partidul și consider că numai întărind partidul, forța sa, spiritul său revoluționar, vom reuși să înlăturm obiectivele noastre. (Aplauze puternice, prelungite).

M-am început activitatea ca muncitor în rîndurile clasei muncitoare, care sînt, în continuare, strîns legate. Sînt muncitor din rîndul mijloacelor de muncitori români. De altfel, minerii m-au și proclamat „minerul lor de onoare”. Sînt strîns legat de clasa noastră muncitoare și sînt ferm convins că numai în măsura în care clasa muncitoare își va îndeplini misiunea sa istorică — de a realiza o nouă ordine, mai dreaptă și mai bună, — fără exploatarea și orînduirea în care muncitorimea și toți ceilalți oameni ai muncii vor rămîne stăpîniți pe mijloacele de producție — nu mai așa, clasa muncitoare va avea un viitor demn, liber, un viitor de bunăstare și fericire, împreună cu întreaga națiune! (Aplauze puternice).

Este, deci, necesar să facem totul pentru a asigura dezvoltarea forțelor de producție, întărirea clasei muncitoare, ridicarea nivelului său de cunoștințe — profesionale, tehnico-științifice, culturale, ideologice —, pentru a furi o clasă muncitoare înaintată din toate punctele de vedere — clasa muncitoare constructoare a socialismului și comunismului! (Aplauze puternice, prelungite).

În nici un fel nu ne putem gîndi să lăsăm posibilitatea ca proprietarii noștri asupra mijloacelor de producție — muncitorii — să devină — din nou proletarii, lipsiți de mijloacele de producție, să devină din nou robi la un capitalist, mai mare sau mai mic! Nu aceasta este calea socialismului — și trebuie să facem totul pentru a întări proprietatea socialistă, pentru a întări rolul muncitorilor ca proprietari colectivi, care să asigure dezvoltarea puternică a industriei noastre, pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii! (Aplauze puternice).

Tărînimea noastră a parcurs un drum lung, aproape 14 ani, pentru a intra în cooperativile agricole de producție. Practic — și sînt aici tovarășii care știu — nu a fost județ unde eu să nu fi participat activ la realizarea cooperativizării agriculturii.

Avem rezultate minunate în dezvoltarea agriculturii. S-a schimbat radical înfățișarea satelor noastre. Mai avem lipzur, dar viața însăși demonstrează că numai marea proprietate cooperatistă a descătușat energiile creatoare ale tărînirii, ale progresului agriculturii. Cine nu cunoaște producțiile dinainte — de 700, de 800 kilograme la hectar — și asta pe țară! — la porumb, la grâu și așa mai departe! Eu nu sînt mulțumit nici astăzi

cu ce realizăm. Vrem să realizăm mai mult și avem deja asemenea rezultate care demonstrează de ce uriașe posibilități dispunem în agricultură. Producțiile de astăzi — de 10.000 kg la hectar la grâu și orz, de 20.000 și, deja, de 30.000 kg. la porumb sînt o realitate, nu visuri! Ele sînt obținute în multe, în multe unități din țara noastră!

Este, oare, posibil, să ne gîndim să renunțăm la tot ceea ce am făcut în această perioadă de 40 de ani, la ceea ce am realizat în organizarea pe baze științifice a agriculturii? Ar fi un nonsens! Pentru noi, proprietatea cooperatistă, a întregii țărîniri, asupra pămîntului și mijloacelor de muncă reprezintă singura cale pentru a asigura atît progresul agriculturii cît și dezvoltarea, în mod armonios, a industriei și agriculturii — ca două ramuri economice fundamentale, care se condiționează obligatoriu în procesul general, de fătura a socialismului și comunismului în România. (Aplauze puternice).

Am vorbit, nu o dată, și doresc să mă refer numai pe scurt la marile realizări din domeniul științei, învățămîntului și culturii. În decursul anilor am avut mulți oameni de știință, multe personalități care au realizat lucruri minunate în diferite domenii de activitate; dar niciodată, ca în alți socialismuri, știința, învățămîntul, cultura nu au cunoscut o asemenea dezvoltare generală. Niciodată intelectualitatea nu a avut un asemenea rol hotărîtor în întreaga dezvoltare a societății noastre, desigur, în strînsă unitate cu clasa muncitoare și cu țărînimea, cu întregul popor. De altfel, astăzi intelectualitatea este o aproape în totalitate — leșită din rîndurile muncitorilor și țărînilor. Ea este strîns legată de popor, servește poporul și va merge întotdeauna cu poporul, pentru că numai așa vom asigura progresul societății, vom face să crească rolul științei, culturii, învățămîntului, vom asigura ridicarea generală a nivelului de cunoaștere științifică, culturală al întregii noastre națiuni. Să facem astfel încît clasa noastră muncitoare, țărînimea, intelectualitatea, întreaga națiune să devină o națiune a unei înalte științe și unei culturi înaintate, care să asigure progresul continuu al societății noastre, bunăstarea întregului nostru popor! (Aplauze puternice).

Avem multe lucruri bune și sîntem mîndri de ce am realizat. Dar, trebuie să spun și acum, că, dacă lucrăm puțin mai bine, am fi avut rezultate și mai bune. Putem să fim învinși, de a face totul pentru eliminarea armelor nucleare, chimice și altor arme de distrugere în masă. De ce considerăm că trebuie să primim în mod unitar această problemă? Pentru că nu este posibil să se asigure pacea, independența popoarelor, acționînd în mod izolat pentru eliminarea doar a unor sau altora din aceste arme. A proceda așa înseamnă a deschide calea pentru a se crea centre de putere care să-și impună dominația asupra lumii. Numai eliminarea concomitentă a armelor chimice, nucleare și a altor arme de distrugere în masă, reprezintă garanția ca asemenea posibilități nu vor apărea — și trebuie să acționăm cu toată hotărîrea în direcția aceasta. Este, de asemenea, necesar să acționăm pentru reducerea radicală a armelor convenționale. România a luat o decizie importantă — prin consultarea întregului popor — și a reșezut aceste armamente. Unele din tancurile pe care le-am redus lucrează astăzi pentru realizarea programelor de îmbunătățiri funciare și irigații. Putem împărtăși din experiența noastră și altora.

Reducerea cheltuielilor mi-

litare este o necesitate obiectivă, vitală, pentru depășirea problemelor economice grave din întreaga lume.

Este necesar să acționăm în continuare, să facem totul pentru ca problemele liturgice să se soluționeze numai prin tratative, să se pornească însă ferm, de la renunțarea la forță și la amenințarea cu forța, la politica de dictat și la amestecul în treburile altor state. Să se respecte neapărat independența și suveranitatea fiecărei națiuni de a-și alege calea dezvoltării pe care o dorește, fără nici un amestec din afară!

Sînt însă probleme economice foarte grele. Situația țărilor în curs de dezvoltare în acest deceniu s-a înrăutățit an de an. În 1988 — așa cum reiese din datele unor organisme internaționale — din țările în curs de dezvoltare dezvoltate citeva zeci de miliarde de dolari în plus. Făcînd soldul — cum se spune — între ceea ce au dat țările dezvoltate și ceea ce a mers din țările în curs de dezvoltare spre cele țări, soldul este în favoarea țărilor dezvoltate cu citeva zeci de miliarde.

Datoria țărilor în curs de dezvoltare a depășit 1.200 de miliarde dolari. Cunoaștem ce înseamnă această povară grea a datoriei. Practic, cel puțin din Evul Mediu, Principatele române, apoi România, sub o formă sau alta, a fost dator, a plătit tribut și unora și altora. Între cele două războaie mondiale, mai mult de jumătate din economia noastră era în mîinile monopolurilor străine.

Datoria țării noastre către cercurile imperialiste a fost de asemenea natură încît a constituit o piedică foarte puternică în dezvoltarea generală a țării noastre, chiar în condiții capitaliste.

Și după 23 August am avut datorii. La un moment dat, în 1980, aceste datorii au ajuns chiar la un nivel destul de mare. Va trebui, probabil, să facem bilanțul a cit a trebuit să plătim, față de ceea ce am împrumutat — și vom face acest lucru — pentru a demonstra că de neapărat și de inevitabil este actualul sistem financiar internațional. Însăși în țările dezvoltate — fără a vorbi de șomaj, de lipsa de locuințe care există de foarte multe decenii — menținerea unei așa-zise situații de dezvoltare, este rezultatul jefirii de către capitalul financiar, de monopoluri, a țărilor în curs de dezvoltare. Și noi am dat, și în această perioadă, o contribuție destul de însemnată la menținerea acestei situații.

Este necesar, într-adevăr, să lichidăm această stare de lucruri. De aceea noi sîntem ferm alături de țările în curs de dezvoltare. Chiar dacă, realizînd programul nostru, ne vom ridica la un nivel mai înalt de dezvoltare economică-socială, vom rămîne împreună și vom acționa întotdeauna împreună cu țările în curs de dezvoltare! Aceasta constituie obligația noastră, și de țară socialistă și de comunisti, de revoluționari — de a fi întotdeauna împreună cu cel care luptă pentru independență, pentru bunăstarea lor economică și socială. (Aplauze puternice, prelungite).

Vom lichida datoria externă pe care am avut-o, sîntem hotărîți să acționăm cu toată hotărîrea în direcția aceasta. Dar, considerăm că în nici un fel nu mai trebuie să acceptăm ca țara noastră să depindă în vreo măsură de această sau, pe asemenea cale, să exportăm o parte a veniturii naționale.

Sîntem pentru o largă colaborare și cooperare internațională, nu pentru izolarea. Dar sîntem împotriva politi-

cii de jaf și asupra din partea monopolurilor și capitalului financiar. Vrem relații economice de egalitate, de cooperare reciproc avantajoasă — și vom acționa cu toată hotărîrea în direcția aceasta. Sîntem hotărîți să extindem această colaborare cu toate statele. Desigur, ne gîndim să acordăm o atenție mai mare colaborării cu vecinii noștri, cu țările socialiste. Ținînd seama de dezvoltarea generală a României, considerăm că ne putem angaja să realizăm o colaborare mai largă cu țările socialiste vecine, cu alți vecini ai noștri și cu alte țări din Europa și, desigur, să ne angajăm într-o largă cooperare cu țările în curs de dezvoltare.

Colaborarea și cooperarea în producție pe principii de egalitate, de avantaj reciproc, constituie un factor obiectiv, o necesitate, și noi vom acționa și vom dezvolta această colaborare. Ceea ce criticăm și ceea ce nu vom admite este realizarea unei cooperări inechitabile, care să ducă la subordonarea economiei românești altor state sau diferitelor monopoluri străine. Așa cum și în cooperarea noastră cu alte țări vom merge pe aceleași principii de egalitate, de avantaj reciproc. Trebuie să acționăm pentru realizarea realmente în lume a unor relații noi, de colaborare între state, între popoare, în dezvoltarea lor economică-socială, pentru că fără o colaborare nu este posibil să fie lichidată subdezvoltarea și asigurată progresul. Dar, noi concepem această colaborare pe principii noi, de deplină egalitate — și considerăm că va trebui să ne angajăm cu toată hotărîrea în direcția aceasta.

Este necesar să întărim colaborarea cu partidele comuniste și muncitorești, să întărim colaborarea cu partidele socialiste, social-democrate, cu alte partide progresiste, democratice de pretutindeni, pornind, desigur, de la pozițiile comune în diferite probleme și, mai cu seamă, de la necesitatea luptei pentru dezarmare, pentru eliminarea armelor de distrugere în masă, pentru o lume a feteții, a echității, în care fiecare națiune să se dezvolte independent și liber.

Avem ferma convingere — și doresc să afirm acest lucru și în acest cadru — că, în rîndul tuturor popoarelor, clasa muncitoare continuă să reprezinte forța hotărîtoare. În recentele evenimente din țările în curs de dezvoltare, este rezultatul jefirii de către capitalul financiar, de monopoluri, a țărilor în curs de dezvoltare. Și noi am dat, și în această perioadă, o contribuție destul de însemnată la menținerea acestei situații.

Este necesar, într-adevăr, să lichidăm această stare de lucruri. De aceea noi sîntem ferm alături de țările în curs de dezvoltare. Chiar dacă, realizînd programul nostru, ne vom ridica la un nivel mai înalt de dezvoltare economică-socială, vom rămîne împreună și vom acționa întotdeauna împreună cu țările în curs de dezvoltare! Aceasta constituie obligația noastră, și de țară socialistă și de comunisti, de revoluționari — de a fi întotdeauna împreună cu cel care luptă pentru independență, pentru bunăstarea lor economică și socială. (Aplauze puternice, prelungite).

Vom lichida datoria externă pe care am avut-o, sîntem hotărîți să acționăm cu toată hotărîrea în direcția aceasta. Dar, considerăm că în nici un fel nu mai trebuie să acceptăm ca țara noastră să depindă în vreo măsură de această sau, pe asemenea cale, să exportăm o parte a veniturii naționale.

Sîntem pentru o largă colaborare și cooperare internațională, nu pentru izolarea. Dar sîntem împotriva politi-

ci de jaf și asupra din partea monopolurilor și capitalului financiar. Vrem relații economice de egalitate, de cooperare reciproc avantajoasă — și vom acționa cu toată hotărîrea în direcția aceasta. Sîntem hotărîți să extindem această colaborare cu toate statele. Desigur, ne gîndim să acordăm o atenție mai mare colaborării cu vecinii noștri, cu țările socialiste. Ținînd seama de dezvoltarea generală a României, considerăm că ne putem angaja să realizăm o colaborare mai largă cu țările socialiste vecine, cu alți vecini ai noștri și cu alte țări din Europa și, desigur, să ne angajăm într-o largă cooperare cu țările în curs de dezvoltare.

Colaborarea și cooperarea în producție pe principii de egalitate, de avantaj reciproc, constituie un factor obiectiv, o necesitate, și noi vom acționa și vom dezvolta această colaborare. Ceea ce criticăm și ceea ce nu vom admite este realizarea unei cooperări inechitabile, care să ducă la subordonarea economiei românești altor state sau diferitelor monopoluri străine. Așa cum și în cooperarea noastră cu alte țări vom merge pe aceleași principii de egalitate, de avantaj reciproc. Trebuie să acționăm pentru realizarea realmente în lume a unor relații noi, de colaborare între state, între popoare, în dezvoltarea lor economică-socială, pentru că fără o colaborare nu este posibil să fie lichidată subdezvoltarea și asigurată progresul. Dar, noi concepem această colaborare pe principii noi, de deplină egalitate — și considerăm că va trebui să ne angajăm cu toată hotărîrea în direcția aceasta.

Este necesar să întărim colaborarea cu partidele comuniste și muncitorești, să întărim colaborarea cu partidele socialiste, social-democrate, cu alte partide progresiste, democratice de pretutindeni, pornind, desigur, de la pozițiile comune în diferite probleme și, mai cu seamă, de la necesitatea luptei pentru dezarmare, pentru eliminarea armelor de distrugere în masă, pentru o lume a feteții, a echității, în care fiecare națiune să se dezvolte independent și liber.

Avem ferma convingere — și doresc să afirm acest lucru și în acest cadru — că, în rîndul tuturor popoarelor, clasa muncitoare continuă să reprezinte forța hotărîtoare. În recentele evenimente din țările în curs de dezvoltare, este rezultatul jefirii de către capitalul financiar, de monopoluri, a țărilor în curs de dezvoltare. Și noi am dat, și în această perioadă, o contribuție destul de însemnată la menținerea acestei situații.

Este necesar, într-adevăr, să lichidăm această stare de lucruri. De aceea noi sîntem ferm alături de țările în curs de dezvoltare. Chiar dacă, realizînd programul nostru, ne vom ridica la un nivel mai înalt de dezvoltare economică-socială, vom rămîne împreună și vom acționa întotdeauna împreună cu țările în curs de dezvoltare! Aceasta constituie obligația noastră, și de țară socialistă și de comunisti, de revoluționari — de a fi întotdeauna împreună cu cel care luptă pentru independență, pentru bunăstarea lor economică și socială. (Aplauze puternice, prelungite).

Vom lichida datoria externă pe care am avut-o, sîntem hotărîți să acționăm cu toată hotărîrea în direcția aceasta. Dar, considerăm că în nici un fel nu mai trebuie să acceptăm ca țara noastră să depindă în vreo măsură de această sau, pe asemenea cale, să exportăm o parte a veniturii naționale.

Sîntem pentru o largă colaborare și cooperare internațională, nu pentru izolarea. Dar sîntem împotriva politi-

ci de jaf și asupra din partea monopolurilor și capitalului financiar. Vrem relații economice de egalitate, de cooperare reciproc avantajoasă — și vom acționa cu toată hotărîrea în direcția aceasta. Sîntem hotărîți să extindem această colaborare cu toate statele. Desigur, ne gîndim să acordăm o atenție mai mare colaborării cu vecinii noștri, cu țările socialiste. Ținînd seama de dezvoltarea generală a României, considerăm că ne putem angaja să realizăm o colaborare mai largă cu țările socialiste vecine, cu alți vecini ai noștri și cu alte țări din Europa și, desigur, să ne angajăm într-o largă cooperare cu țările în curs de dezvoltare.

Colaborarea și cooperarea în producție pe principii de egalitate, de avantaj reciproc, constituie un factor obiectiv, o necesitate, și noi vom acționa și vom dezvolta această colaborare. Ceea ce criticăm și ceea ce nu vom admite este realizarea unei cooperări inechitabile, care să ducă la subordonarea economiei românești altor state sau diferitelor monopoluri străine. Așa cum și în cooperarea noastră cu alte țări vom merge pe aceleași principii de egalitate, de avantaj reciproc. Trebuie să acționăm pentru realizarea realmente în lume a unor relații noi, de colaborare între state, între popoare, în dezvoltarea lor economică-socială, pentru că fără o colaborare nu este posibil să fie lichidată subdezvoltarea și asigurată progresul. Dar, noi concepem această colaborare pe principii noi, de deplină egalitate — și considerăm că va trebui să ne angajăm cu toată hotărîrea în direcția aceasta.

Este necesar să întărim colaborarea cu partidele comuniste și muncitorești, să întărim colaborarea cu partidele socialiste, social-democrate, cu alte partide progresiste, democratice de pretutindeni, pornind, desigur, de la pozițiile comune în diferite probleme și, mai cu seamă, de la necesitatea luptei pentru dezarmare, pentru eliminarea armelor de distrugere în masă, pentru o lume a feteții, a echității, în care fiecare națiune să se dezvolte independent și liber.

Avem ferma convingere — și doresc să afirm acest lucru și în acest cadru — că, în rîndul tuturor popoarelor, clasa muncitoare continuă să reprezinte forța hotărîtoare. În recentele evenimente din țările în curs de dezvoltare, este rezultatul jefirii de către capitalul financiar, de monopoluri, a țărilor în curs de dezvoltare. Și noi am dat, și în această perioadă, o contribuție destul de însemnată la menținerea acestei situații.

Este necesar, într-adevăr, să lichidăm această stare de lucruri. De aceea noi sîntem ferm alături de țările în curs de dezvoltare. Chiar dacă, realizînd programul nostru, ne vom ridica la un nivel mai înalt de dezvoltare economică-socială, vom rămîne împreună și vom acționa întotdeauna împreună cu țările în curs de dezvoltare! Aceasta constituie obligația noastră, și de țară socialistă și de comunisti, de revoluționari — de a fi întotdeauna împreună cu cel care luptă pentru independență, pentru bunăstarea lor economică și socială. (Aplauze puternice, prelungite).

Vom lichida datoria externă pe care am avut-o, sîntem hotărîți să acționăm cu toată hotărîrea în direcția aceasta. Dar, considerăm că în nici un fel nu mai trebuie să acceptăm ca țara noastră să depindă în vreo măsură de această sau, pe asemenea cale, să exportăm o parte a veniturii naționale.

Sîntem pentru o largă colaborare și cooperare internațională, nu pentru izolarea. Dar sîntem împotriva politi-

MARELUI CITITOR AL ROMÂNIEI SOCIALISTE

Cu poporul — pentru popor!

O magistrală vibrantă a întregului popor adus secretarului general al partidului, președintelui țării, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, i se alătură firesc omagiu cîneștilor, omagiu materializat în filme cu adine răsunet în inima și mintea spectatorilor.

Asemenea film este Cu poporul — pentru popor, realizat de regizorul Gheorghe Vitanidis, în colaborare cu Pantelie Tuțulesa la Casa de filme cinci, avînd drept inspirat comentariu textul poetului și publicistului Nicolae Drăgesc, cărui cinematografia noastră îi dădorea multe albe pagini de intensă vibrație și rezonanță patetică.

Contutul decisiv și pregnant a ceea ce înseamnă pentru prezent și viitor portretul României contemporane se împlinește prin cîmăni și fapte lor. Imaginile acestora deschid, într-un dinamic flux poetic, pelicula care, drept elocvent leitmotiv, propune deza vizuală a fii al partidului și al națiunii — a dezvoltării noastre — devine să încorporează semnificativ crezul și cauza unei exemplare vieți de patriot revoluționar. Postulat politic fundamental datorat genului gândirii vizionare a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, cu poporul — pentru popor, conferă autenticitate dimensiunii ale operei de construcție socialistă, conținut de Congresul al IX-lea al partidului — eveniment politic care a deschis calea unor opțiuni îndrăznețe, unor soluții inovatoare, originale, definind, departe de dogme și rețete impromutate, drumul propriu spre edificarea societății socialiste multilaterale dezvoltate.

Adevărul expresiv sintetic al prezentului patriei, istorica realitate a societății noastre contemporane este grăitor argumentată de imagini ample și diverse ce surprind vasta activitate politico-organizatorică de fabricare a unui edificiu și original sistem de afirmare a democrației socialiste prin care întreg poporul participă la dezbateră și adoptarea deciziilor ce privesc viitorul destin al țării. Profunda edificare sint imaginea ce demonstrează creșterea spectaculoasă ale industriei românești, îndăpăturii în care se află încorporată contribuția hotărîtoare a

tovarășei academiciene doctor inginer ELENA CEAUȘESCU, savant de recunoscută rețuțate mondială, avînd un excepțional aport la afirmarea științei românești, la creșterea prestigiului ei în întreaga lume. Prodigioasele premere ale industriei românești după 1965, grăitor valorificate în imagini: autoturisme, avioane de pasageri, mașini-unelte cu comandă numerică, calculatoare, noi tipuri de mașini și unelte agricole, sint elocvent montate alături de secvențe mobilizatoare ce fixează exigențele analize ale secretarului general al partidului, desfășurate cu prilejul vizitelor de lucru ce vădese permanentă și patriotică preocupare pentru îndăpăturarea programelor adoptate cu deplină și înaltă responsabilitate comunistă.

Nu mai puțin semnificative sînt și imaginile dedicate satului românesc de astăzi, vatra hărănită și competenței oamenilor ogoarelor, a recoltelor bogate ce materializează, pe temelii analize științifice a dezvoltării economice a țării, conceptul de zonă revoluționară, cadrul optim de afirmare a științei țărânilor muncitoare, a angajării pentru valorificarea superioară a condițiilor de care dispune astăzi agricultura românească.

Inspirat filmate rămîn și cadrele dedicate semnelor de statonierie și vocationale pentru frumos, splendorilor opere arhitectonice ridicate la scara întregii țări, opere ce vorbesc de la sine despre voința de mai bine, despre năzuințele și certitudinea unui popor ce trăiește și munceste în spații de autentică civilizație.

Printre imaginile-mărturie ale prezentului rămîn reprezentative acelea ce immortalizează tradiționala prezentă a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, a tovarășei ELENA CEAUȘESCU la inaugurarea fiecărui an de învățămînt, argumentînd semnificativ grija deosebită acordată pregătirii tinerii generații prin muncă și învățămînt, pentru muncă și viață. Devenind firesc temelia performanțelor construcției socialiste, genul românesc, surprins în diversele și multiplele ei activități, rămîne pentru mai mult de un sfert din populația țării înscăpului competențelor ce vor contribui la opera de înăl-

țare a patriei pe noi culmi de progres și civilizație.

Grandioasa cititorie spirituală „Cîntarea României” este conținută în multiplele ei fațete, de la activitatea artistică și culturală, la întrecerea minților iscoditoare care afirmă vocația înzestrării pentru știință și tehnică într-o mobilizatoare întrecere a iscusințelor profesionale.

Mesajul păcii și prieteniei între popoare este elocvent subliniat de inițiativele secretarului general al partidului, inițiative prețuite în întreaga lume pentru fermitatea și realismul lor, pentru înalta responsabilitate asumată față de destinele contemporaneității. Impresionantul prestigiu de care se bucură marea om politic, marea fiu al poporului român este ilustrat de amplele dovezi de dragoste, respect și aleasă prețuire, reverberate de pe cele mai diverse meridiane ale planetei pentru spiritul constructiv al politicii externe românești, magistral elaborate și consecvent promovate de președintele țării.

Imaginile istoricelor realizări ce definesc timpul unui înalt eroism se contopesc organic cu cele mai recente imagini ale omagiuului pe care cu legitimitate mîndrie și bucurie, partidul și poporul îl aduce la început de ianuarie tovarășei ELENA CEAUȘESCU, participant activ la opera de transformare socialistă a patriei, strălucit om politic și ilustru savant de amolă recunoscută internațională, „Erou al Republicii Socialiste România”, cu prilejul zilei de naștere și îndelungatei sale activități revoluționare.

Pelicula omagială, Cu poporul — pentru popor, conferă noi dimensiuni filmelor neobștuite activități a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU și a tovarășei ELENA CEAUȘESCU, comunisti revoluționari, luptători sub steagul partidului din cei mai tineri ani, pentru binele și propășirea României, constituind un ales primos pentru marea împlinire din istoria patriei. Semnificativ întipărit în memoria de celuloid în anul celui de-a 45-a aniversării a revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, în anul celui de-al XIV-lea Congres al partidului.

Călin Stănculescu

ANTOLOGIA «LUCEAFĂRUL»

Cititorul

Cu visuri îndrăznețe și-a scris copilăria
În cartea înțeleaptă a comunistei căi
Și din fîntina țării și-a tras mereu apă,
Ca să-i dăruie darul și soarta-n ochii săi.

Și dacă, prin abizii ei vine de departe —
Ea prima rădăcină de singe volnicesc —
Din sorții cu firea mereu să țină parte
Celor ce sint ai țării și-n țară vesnicesc.

Călătorindu-și vîrsta prin sevele iubirii
Ei s-a clădit în lupte și-a devenit bărbat
Și-un neam întreg de inimi cu harul
Nemuririi

În plaiul său de cititor s-au contopit și bat.
Născut să-ntruchipeze lumina libertății
Pe temelii străbune aici lîngă Carpați
S-a lăgodit prin fapte spre binele cetății.
Cu soarta legendară a bravilor bărbați.

La cirna vieții noastre aliat cu neodîhnă
Print-un destin romantic de comunist și om
Ei și-a cuprîndit și-ntr-o țară țînă
Și restul viu, de floare, al fiecărui pom.

Ei singur ni-e ogînda curată pentru visuri
Și-oga cum peste lume rotește un apel
Să nu se prăbușească pămîntul în abisuri

Înaltă în demnitate un românesc drapel.

Măsură noastră-n tacte și dragoste supremă
Și obiectul al păcii deschizător de zări
Ei lumii-ntr-o vorbăște prin românească
Și-o face prețuită, ca țară între țări,

Reașezînd în drepturi și cîntec și dreptate
La mîndra cititorie a României noi,
Ei, Omul — Ceaușescu, veghează libertatea,
Și delinindu-și viața ne definim pe noi.

George Țârnea

Fiul cel mai iubit al patriei

Patria se sprijină pe umerii noștri.
Patria este pămîntul strălucitor
Cetățile dărilor
Cetățile sufletului nostru.
Construim ziua de mîine
Precis trasată
Pe hărțile patriei.

În acest ianuarie, plin de zăpădi și griu,
Îi sărbătorim pe Fiul cel mai iubit al Patriei,
Cel care veghează asupra destinului nostru
de aur.

Nici un munte nu are mîreția monumentului
Pe care i-l-am închinat
În sufletul nostru.

Mara Nicoră

NOROC BUN, DIN TOATĂ INIMA!

După munții Apuseni și Anina, marcați de lumina bazinului cu cea mai mare bogăție subterană, vartă cea mai dezvoltată pentru industria noastră, este Valea de sub Paring, Vilean și Retezat, Valea Jiului, ca leagăn al luptei clasei muncitoare pentru muncă, viață omenească, piine și demnitate, ocupă, începînd din 1860 și pînă la evenimentele petrecute în 23 la Lupeni, primul loc, dacă raportăm sacrificiile făcute de mineri în anii de marasam, dacă stabilim, cu alte cuvinte, densitatea de sacrificiu pe metru pătrat, frecvența dirzeniei în numărul de locuitori. În centrul urbei, în frumoasa vatră a Lupenilor, pentru a da expresie trecutului zăburat, constructorii au înălțat scutul pentru grupul statuar „Eroii”, operă de adîncă rezonanță a luptei clasei noastre muncitoare. Această sculptură de mari proporții va adăuga un plus de frumusețe și măreție nărilor deschiderii arhitecturale din anii de după Eliberare, întredînd astfel întim trecut cu istoria nouă, contemporană, a așezărilor de pe Jiul.

Peste tot plutește duhul cărbunelui, fiindcă de la munte, urias ca și muntii din preajmă, ocupă totul, oriunde ar fi. În Valea Jiului, ca și în Farisul comunarilor, s-ar putea pune la fiecare răscruce o placă de marmură cu inscripția: „Aici totu a izvoit din cărbune și pentru cărbune”. Nu, nu s-au pus și nu se vor pune astfel de plăci, ar însemna să plachezi întreaga priveliste, anulîndu-i cea de-a treia dimensiune printr-un unic și urias perete (de marmură sau de sticlă), răpîndu-i astfel locului „elasticitate”, acel aer fantastic, acele depărțiri de trecut, acele pulberi și picile roșii ce scintilează zările și reverberază înnoirile, amăgînd privirile și percepția reală a hotarelor dintre vechi și nou, împingîndu-le în infinit. Nu s-au pus și nu se vor pune acele plăci, nu-și nevoie de ele, fiindcă lumea cărbunelui, de pe Jiul de astăzi, e admirabilă marcată și potențată prin ceea ce de mineri numesc, simplu: „Cetățile moderne a mineritului românesc”. Nu mai există Coloniile muncitorești, „Lopstain”, „Sărufina”, „Ștefan”, „Optzeci de case”, „Praga”, „Căsușii”, cu străzile lor șorolii și mizerie; Valea Jiului e o frumoasă așezare rurală ce aici cîntă așezări urbane și două rurale se leagă între ele printr-un bulevard lung de 42 de kilometri, unic în țară și în lume), cu arhitectură modernă, masivă dar și plină de energie, în rînd cu Epoca în care trăim și în care își trage mărșăla. Nu mai există „Cădru de via al Uranicilor și Cîmpului”, străvechii lui arbori au pierit demult sub topare și grabă, dar, lată, în douăzeci și trei de ani hîni, s-a „înălțat” aici un mare oraș, cu blocuri și case-vilă, parcuri și așezămînte de cultură îmbrăcîndu-se în stilul modernității și în stilul modernității. Valea Jiului e o frumoasă așezare rurală ce aici cîntă așezări urbane și două rurale se leagă între ele printr-un bulevard lung de 42 de kilometri, unic în țară și în lume), cu arhitectură modernă, masivă dar și plină de energie, în rînd cu Epoca în care trăim și în care își trage mărșăla. Nu mai există „Cădru de via al Uranicilor și Cîmpului”, străvechii lui arbori au pierit demult sub topare și grabă, dar, lată, în douăzeci și trei de ani hîni, s-a „înălțat” aici un mare oraș, cu blocuri și case-vilă, parcuri și așezămînte de cultură îmbrăcîndu-se în stilul modernității și în stilul modernității.

Ca pentru întreaga țară, și pentru Valea Jiului cea mai rodnică etapă de dezvoltare, în marea împlinire socială a fost inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului, cînd secretarul general, tovarășul Nicolae Ceaușescu spunea: „Este necesar să se acorde atenție atenției timp, deschiderii minelor noi, la termenle stabilite. Se va ridica gradul de mecanizare a lucrărilor miniere, mai ales a celor din subteran, se vor îmbogăți organizarea, protecția și securitatea muncii”. În 7 octombrie 1968 are loc prima vizită de lucru în Valea Jiului a tovarășului Nicolae Ceaușescu. Asemenea dialoguri între conducătorul partidului și statului și mineri, hotărîtoare pentru creșterea producției de cărbune, pentru introducerea masivă a mecanizării și modernizării minelor, pentru creșterea siguranței muncii și calității vieții minerilor, au avut loc frecvent de-a lungul anilor — în 1968, 1972, 1977, 1979, 1982... De fiecare dată secretarul general al partidului a fost întîmpinat cu vibrante manifestări de adîncă stimă și prețuire, cu tradiționalul „Noroc bun” minere.

O cronică la zi a Văii Jiului — ne spune inginerul Aurel Nicola, secretarul al comitetului municipal de partid — n-o poți cunoaște fără

Cinstim intiiu președinte

Se naște gîndul cu un curcubeu sub soare
Din care iese cuvintele înflorite —
Și roșu e inalta mea culoare
Ca să-i cîntesc pe Inițiu Președinte I

Din inimă vindu-i: La mulți ani I
Călu mai brav și curajos erou,
Ce ne conduce către culmea comunistă
Și către pînă vieții cel mai nou I

Cinstindu-și pe ei: noi precumăm
Din-inclina spre împliniri salare,
Urmind îndemnul său, noi bravi muncim
Ca să-nfăptuim frumusețea-n fiecare I

Eroul păcii-n lume lăudat
Și luptător pentru lumini și dreptate,
Cum țara-aceasta doar eroi a dat,
În lupta dreaptă pentru libertate I

Ion C. Ștefan

Sub arcu strălucirii epocale

Sub arcu strălucirii epocale
printr-o alina că se deschid
e-o singură și cea mai dreaptă cale
— Cea de dor deschisă de partid
pe care, în vînt, popor și țară
Într-un elan de viață creator
spre culmea unde, mîndre, se-nălțară
superbe cititorii de viitor.

Se-ncorporează visurile-n faptă
și faptele într-un mai mare vis
pe calea comunismului cea dreaptă
care prin noi și pentru noi s-a-nscris
în marea carte a patriei, plină
cu-ntr-o legendă care va trăi
cu stăruie în conștiința
care din veac în veacuri va grîi:

— Tot ce e-n țară dor de împlinire
tot ce e trăpîdă nouă spre inoli
e-un soare luminos pentru unia
cioplîi din al istoriei bozalt
pe care timpul viu a să oșeză
statuie țării ca-ntr-un vis suprem
precum pe scutul faptelor viteze
stă azi, stăpîn, poporul peste vreme I

Atunci vor fi statuile de pace
încaldate-olăturea de noi
s-or limpeză ogînzile epoca
din comuniste fapte de eroi
și patria cu tot ce are
stănd în spații erigi pentru zbor
va fi a României comuniste
în frunte cu al Conducător I

Heraldica din veac

Am semănat pe-acest pămînt de țară
gru nou din gușă de privighetoare
să cînte, vartă, în genunchi sub seceri
și cadrul să vegheze la hotare
așa precum mi-am semănat în glie
pămîntii gemînd prin generații
să stea și ei de veghe în vîntorii
așa cum stea de neclintit Carpații...

De cînd ne știm așa om fost în țară
mărețel cadru, spic de griu și munte
precum am festi Ravine, Albe lăzii
și pînă zămisind o altă punte
heraldică din veac în veac trecută
purînd solia vînturilor, profunde
și întrebarea vînturilor de țară
la care glasul timpului răspunde I

Obiștia victoriilor, cite
pe-orbita lor de sus se pot distinge
e flacăra gîndirii comuniste
care, oricî ar orde, nu se stingă
Peridu-n noi i-o semănat doagărea
din simbolul ideilor lucide
stegarul păcii și conducătorii
ce calea dreaptă singur și-o decide I

Semăntătorul grîului de cur
al vîntului de astăzi și de mîine
al vede profilului-se pe zore
mirabile arhitecturii de pînă
Statornicid depîn în fiecare
pe scutul năzuințelor mărețe
asemeni răzvirîului de soare
e tinerete țară bătrînețea I

În noua măsură a timpului

În noua măsură a timpului
ledera clipei se urcă pe trunchiul altui copac
care poartă-n frunzării constelații albastre
Edificii mai pure tresor sub cupîna unui
cuvînt
și poemul luminii descînde-n incinta rotundă
ca Hora Inițiu din tabloul lui Theodor Aman...

În noua măsură a timpului
pămîntul țării devine un calet de matematică
în care se transcriu problemele încă
nerezolvate
ecuajii cu mai multe necunoscute:
— ora de grăție a sentimentelor fundamentale
— primăvara înregistrată în cristalele pure
— crezul mirabil al Eroicii tineri
— pacea ca o colană înfîntă a timpului...

În noua măsură a timpului
cipa devine punct cardinal într-un spațiu
de dar
Virtul cu dor al unui munte: Memoria patriei
peste care trec dor vulturii-n zbor
al romantismului revoluționar
colană de simboluri din cîmpia
Țării Românești

cu voievodale vestigii la fiecare pas
amintind de luptele care s-au dat
din margine-n margine
din fluviu lucid în fluviu lucid
fluviu României contemporane
cu obîștia în arco de vis Alba lălia
atunci, în Decembrie, inițiu decembrie
un născuț deștept și precă
nelămurită statornicie românească
primordială deschideră de ogivă albastră
Memento al istoriei plurisculare
condiția umană a patriei
în noua măsură a timpului...

Ion Potopiu

„Omagiu” de Eugen Palade și Cristian Bedivan

ARGUMENTELE MUNCII PENTRU ȚARĂ

În Gostinari, pe Argeș, am ajuns sora
seară. Se lăsa deja bine înmăierat
cînd, după vreo șase sute de kilome-
tri, în care a probat din plin ex-
periența santerelor și cea de sofer de cursă
lună, Toma Filip ne-a debarcat pe un fel de
plajă pustie. Ba nu, uite că se zăresc căsuțele-
rului corturile, baraca montată pe jumătate
pînă la acoperiș. Sub lumina stele neopri-
mitoare a lunii, supărătoră parcă pe vîntul
prevădînd o țară timpurie, organizarea de santer
prinde contururi fantastice pe lărmul străin și
ostil. Mai ales că în jur, nici tipenie de om.
Unde-or fi acum, duminică seara? Pînă și ge-
neratorul electric, uitat, părăsit, și negli-
misiunea de a călăuzi. Doar lumina lunii
vălîndu-se pe nisipul în care pasul se afundă
brusc, în necunoscută de cauză. Și contururile
fantaste ale coloniei muncitorești, fără tipenie
de constructori.

— Toată lumea e la dig — ne lămureste
în sfîrșit, umbra încotăsmîntată a unui gaznic,
răsărînd parcă din nisip, ca o fata morgana.
— Și inginerul Pîrvulescu?
— Și E. Necaz mare acolo. Se rupe digul...
— Instantaneu o lau în direcția arătată de paz-
nic, încercînd să mă țîn, gîfînd, împiedicîndu-
mă, în urma lui Dan Tudor care, cu statură
și antrenamentului lui, parcă ar merge în-
tr-un continuu triplușalt. Nisipul îmi intră în
panofii de stradă. Vîntul se-mîndrește și el
în aripile larg deschise ale trenului. Vede-
rea abia își revine după violența luminii a
cite unul far de mașină spălînd lărmul din
sensual opus.

Deodată, după o cotitură, o vinzoleală greu
de înțeles și de descris. Fără vreun cuvînt, Dan
Tudor dispăre, mergînd parcă pe apă șore
locul unde forfota-i mai mare. Buldozere
ambalînd și înaintînd anevole prin apă și fum
înecăcios, în urma cite unul val de nisip, pe care-l
împing mereu înalte, în sus. Bratul
zvelt al draginelor, afundîndu-se și ridicîndu-
se neobștînd înspre dig. Buldozere, dragine,
cămări, lucrînd la lumina lunii și a farurilor.
Scrișnet, plescîit, uruit și tremăt. Muncă în-
dirjă aici, la km 49-50 al Argeșului. La
digul care despărte și unește, în același timp,
simbolice, pe alte cordoane. Reșita și Hune-
doara. La digul care amenință să se rupă,
pînă în pericol muncă de citiva luni a con-
structorilor din cele două județe. Constructorii
care, la chemarea secretarului general al parti-
dului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, au venit să
pună umărul și sufletul la o nouă cititorie a
României socialiste. Pe Argeș în jos, un timp
glorios... Gostinari, km. 49-50 al Canalului
Dunăre — București, Unul din cei 63 de ki-

lometri al Canalului, Porțione purtînd în sfîș
semnătura Caras-Severinului. Linia Hune-
doara cu care conlucrează se sîuă, tradi-
ționalul lor dialog al focului devenind aici un
dialog al apelor, pe o nouă magistrală albastră
a patriei.

În fond ce s-a întimplat în chiar duminica
seară noastră pe marea santier? Pe ora 18,
înălțînd să-nouă digul canalului pilot și să dis-
trugă o parte din realizările de pînă acum ale
constructorilor din cele două județe, Salvator
Șingaciu, șeful brigăzii Hune-doara, era îmbră-
cat de oras, pregătînd să tragă o țuță pînă la
Ploiești, să-și vadă familia. Ion Costin, in-
ginerul mecanic, reștețean, cu mustăcioasă și
cu antecedente poetice, făcuse baie și se pre-
gătea să lăsa puțin în sat, la discoteca tinerilor,
unde am obținut citeva succese de la deschide-
rea santierului, — îmi spune mai tîrziu
șeful de brigadă, Petre Pîrvulescu, schîmbîndu-
și cizmele pline de apă rece cu gheață.

Prin căsuțe prînd să se aprindă luminile,
Semn că generatorul a fost repus în funcțiu-
ne și că, terminîndu-și treaba, constructorii
încep a se întoarce de pe digul în afara orică-
rui pericol. Mai rămîne, vreo oră-două, doar
Ion Nicola care dragălina lui. Pînă și pe pesti-
onul Florin Burciu trebuie să-l așteptăm, pen-
tru a gustare, să se întoarcă tot de la dig,
unde a lucrat pe un buldozer.
— La începutul lunii octombrie, am avut o
săptămîna record, în care am excavat în medie
10.000 metri cubi pe zi — întrecute făcerea de
după momentele de tenisie. Dan Tudor, în ad-
junctul șefului de brigadă a Caras-Severin-
ului.

După care adaugă lar inginerul Pîrvulescu:
— Planul pe trimestru al treilea a fost re-
lizat în procent de 178 la sută. Astfel, la sfîrșitul
lunii septembrie avea deja deșelate șanti-
erile anuale. Am terminat, cu o lună înainte
de termen, digul canalului pilot și canalul du-

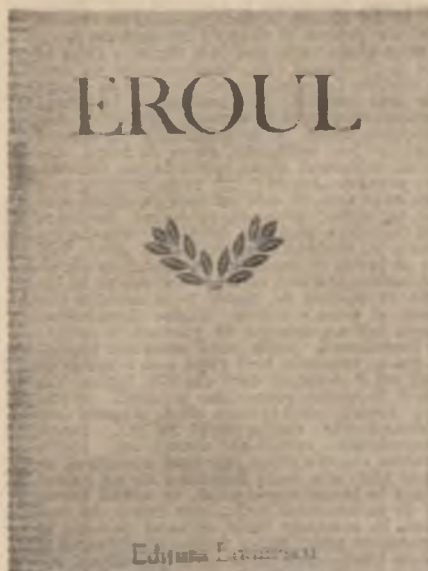
Nicolae Sărbu

Continuare în pag. a 4-a

28 IANUARIE 1969

PRINOS DE RECUNOȘȚINȚĂ ȘI IUBIRE

Laudă omului — laudă eroului

EROU

dintre cărțile care au văzut lumina tiparului în aceste prime zile ale anului 1989, an ce se anunță atât de bogat în evenimente pentru toți românii, un loc deosebit prin valoarea sa de excepție, ca mărturie a unei epoci, îl ocupă și antologia intitulată sugestiv: „EROU” scrisă de Editura „Eminescu” sub egida Consiliului Cultural și Educației Socialiste. Antologia este subintitulată: „DIN INIMILE TĂRII FIERBINTE OMAGIU TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU” și reunește, în cele 300 de pagini ale sale, aproape 170 de semnături care aparțin unor personalități ale zilelor noastre, cu precădere poeți, prozatori, critici și istorici literari, personalități ale vieții social-politice dar și muziceni, esteticieni, filozofi ai culturii, istorici, medici, lucrători în cinematografie, presă, radio sau în alte domenii. Lectura unei astfel de antologii oferă o seamă de secvențe semnificative ale spiritualității românești din acești ani, secvențe ce fac parte din marea frescă a socialismului românesc, surprins în deplina sa ascendență. Antologia este armonios alcătuită, structurată exemplar și putem afirma că acest florilegiu al cărții este o creație semnificativă ale spiritualității românești din acești ani, secvențe ce fac parte din marea frescă a socialismului românesc, surprins în deplina sa ascendență. Antologia este armonios alcătuită, structurată exemplar și putem afirma că acest florilegiu al cărții este o creație semnificativă ale spiritualității românești din acești ani, secvențe ce fac parte din marea frescă a socialismului românesc, surprins în deplina sa ascendență.

In succintul eseu intitulat „Cinstire” Eugen Teodoru exprimă motivația fundamentală a întregii antologii: „Cel cărui fi sărbătorim, la 94 împlinire al ființei, a fost de naștere, secretarul general al Partidului Comunist Român și președintele României socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu, se bucură din partea întregului nostru popor de un neasemnat respect și, pe măsură ce oșera de construire a socialismului în România a ajuns la cîmpanie, în această măsură, prestigiuul său a crescut și s-a consolidat, marele Bărbat de stat dobîndind în ochii națiunii revelația unui conducător de excepție.

Directivile și îndrumările sale au fost realizate și au urmat în mod consecvent imboldurile și călăuzile vieții, modernizarea spațiului național, creșterea gradului de civilizație și progres în perimetrul istorico-geografic în care ne aflăm de mil de ani. Bilantul realizărilor este impresionant, chipul țării în toate județele, orașele și satele s-a schimbat radical, pulsata nouă este vizibilă pretutindeni, marile succese obținute în cadrul acestui urias proces, petrecut la scara întregii societăți românești, reflectă în prezent o realitate

Onor ostășesc

INALT ONOR SUB FLAMURI DE EROI

Realizat de cîndul volumului de versuri „INALT ONOR SUB FLAMURI DE EROI” (Editura Militară, București, 1979), Patruza de sardă oferă o descriere clară a cărții: „Poeziile din acest volum omagiază un fel selectat de creație poetică reprezentativă ale membrilor conducătorilor noastre de pe linia caselor armatei, unităților și instituțiilor militare de învățămînt (și) Autorii lor sînt ostazi cu și fără uniformă, rezonanță și semnul poeziei și al dragostei de țară.

Realizat în condiții grafice excelente, „Inalt onor sub flamuri de eroi” cuprinde 117 poezii, grupate în trei cînduri cu titluri, elocvente: „Inalt onor sub flamuri de eroi”, „Partidului, în ev de împlinire”, și „Ostasul poartă țara în suflet și-n privire”. Mulți din autorii antologiei sînt deja cunoscuți publicului cititor, fie prin întregul Festival național „Cinstirea României”, printr-o acvitate regulată în paginile revistelor literare.

„Dar volumul ambiționează să statornicească o nouă literatură română: neputința de „poezie-ostas”. Definiția lirică a conceptului e dată de Narcis Zărnescu: „Noi simțim pulsul liric al acestor clipe, unghi drept între auz și surd și rău, o normă noastră cu de florar rispe / doimîn neostenite pe flutere de noi / În noi avut-au loc mai multe revoluții / prin noi un veac s-a prelat amor / Intemend prin vreme evoluții / spirala luptei și-a poezimul îndalțat.”

Temele fundamentale ale dragostei poezii-ostas sînt dragostea de patrie și dragostea față de Partid și față de conducători.

Deosebit de pregnant, patriotizmul este aici de natură erică, este iubirea celui care veghează și care știe să lupte. „De pe umărul tui drept răsare luna / Razele coboară în spice / Pe cîte una, / Pe un bulgăre de stea liniștit

Referindu-se la evoluția literaturii noastre după istoricul Congres și IX-lea, criticul literar Aurel Martin, într-un articol menționat în antologie, afirmă că: „Trecutul se înfățișează în prezent o stare de bilanț al inteligenței. Așezându-se în buclă de proză, poezia este bina reprezentativă în antologie și prin numele unor autori: Petre Bănuș, Vasile Barbian, Vasile Bănuș, Florin Popescu, Ion Popoiș, și alții. Într-un poem precum cel intitulat: „LAUS MAGNA”, Smaranda Cosmin, o poeză aparținînd generațiilor afirmate în acești ani ai Eroiilor Nicolae Ceaușescu, reușește să ne înflorească prin forța verbului său: „Laudă celui care, iubind, nu ocrotește, / Deci laudă Ghidrii stotocrotitoare! / Laudă Faptul scris bărbătesc / În spiritele pururi roditoare / Laudă celor Buni, Făuritori / Patriei, Iubătoare noastră sîntînd / Bărbatul ferm pe președinte Zorn / Celor ce urcă, celor care știe / Așezându-se prezent este și un prim al spănzilor ce s-au împlinit în această epocă.

Vasile Barbian

Omagiul scriitorilor

Urmare din pag. a 2-a

IX-lea al partidului — au devenit certitudinile și împlinirea evoluției noastre socialiste. Scriitorii sînt preocupat în egală măsură și de transformările petrecute în lumea satului românesc. În repetațiile și însemnările lor regăsim adînc chipul nou al producătorilor din lumea de azi a satului, cit și valori și frumuseți morale păstrate nealterate de-a lungul vremurilor în comunitățile sătești. Reținem, în acest context, mărturisirea de credință a lui Fănuș Neagu: „Dădundu-ne de două mii de ani fructele pamîntului, țărîniș ne-au dăruit și limba ce-o vorbim, / Mă de moarte în inimile tuturor. Acolo unde sînt țărîniș României va fi mereu și aroma casei mele.”

istoria patriei este plină de evenimente memorabile, pe care scriitorii le evoca în pagini străbătute de patos și patriotizmi. Sub pana inspirată a unor scriitori ca: Dumitru Radu Popescu, Petre Sălcădeanu, Constantin Toiu, Al. Balaci, Ion Brad, Ion Dodu Bălan ș.a. evenimentele istorice ale Uniunii din 1859, ale constituirii statului național unitar român la 1 Decembrie 1918, ale luptelor pentru eliberarea socială și națională, anticăstă și antimperialistă dusă de poporul nostru în urmă cu 45 de ani, se constituie în adevărate pagini de epopee, în care eroismul devine emblema întregii națiuni, mărturisirea de credință pentru păstrarea și transmiterea către înalțate a patrimoniului spiritual.

Volumul dedicat operei și personalității tovarășului Nicolae Ceaușescu reprezintă dovada elocventă a dragostei și recunoștinței pe care scriitorii noștri le poartă secretarului general al partidului, a patriotizmului și responsabilității lor de a transmite următorilor mărturie ale acestui timp eric, de mari prefaceri revoluționare.

OMAGIU, File din cronică acestui timp eric, Uniunea Scriitorilor din România, Editura „Cartea Românească”, 1989.

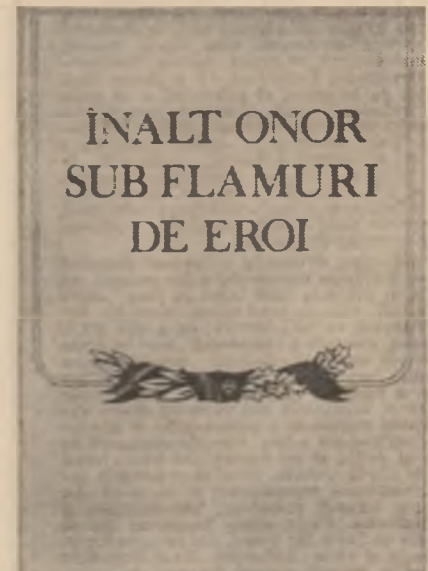
Manifestări omagiale

alăturîndu-și glasul vibrației întregii națiuni, suflătorii Euterpel au omagiat personalitatea și îndelungata activitate revoluționară a secretarului general al Partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, prin ample concerte și spectacole desfășurate în ziua de 26 Ianuarie și în care țara își sărbătorește eroul la cîns aniversar.

În Capitală, trei scene reprezentative pentru arta interpretativă românească — Opera Română, Ateneul Român și Sala Radiofuziunii Române — au găzduit concerte festive la care și-au dat concursul formații și soliștii de frunte, înălțînd, prin vers și cînt, un imn de slavă epocii pe care o trăim și cîtorului ei.

În concertul din Sala Radiofuziunii au răsunat pagini vocale simfonice de amîcî rezonanță patriotică, închinare eroului țării, comandantului suprem: lucrări semnate de Ser-

Onor ostășesc

INALT ONOR SUB FLAMURI DE EROI

așezut de cîndul volumului de versuri „INALT ONOR SUB FLAMURI DE EROI” (Editura Militară, București, 1979), Patruza de sardă oferă o descriere clară a cărții: „Poeziile din acest volum omagiază un fel selectat de creație poetică reprezentativă ale membrilor conducătorilor noastre de pe linia caselor armatei, unităților și instituțiilor militare de învățămînt (și) Autorii lor sînt ostazi cu și fără uniformă, rezonanță și semnul poeziei și al dragostei de țară.

Realizat în condiții grafice excelente, „Inalt onor sub flamuri de eroi” cuprinde 117 poezii, grupate în trei cînduri cu titluri, elocvente: „Inalt onor sub flamuri de eroi”, „Partidului, în ev de împlinire”, și „Ostasul poartă țara în suflet și-n privire”. Mulți din autorii antologiei sînt deja cunoscuți publicului cititor, fie prin întregul Festival național „Cinstirea României”, printr-o acvitate regulată în paginile revistelor literare.

„Dar volumul ambiționează să statornicească o nouă literatură română: neputința de „poezie-ostas”. Definiția lirică a conceptului e dată de Narcis Zărnescu: „Noi simțim pulsul liric al acestor clipe, unghi drept între auz și surd și rău, o normă noastră cu de florar rispe / doimîn neostenite pe flutere de noi / În noi avut-au loc mai multe revoluții / prin noi un veac s-a prelat amor / Intemend prin vreme evoluții / spirala luptei și-a poezimul îndalțat.”

Temele fundamentale ale dragostei poezii-ostas sînt dragostea de patrie și dragostea față de Partid și față de conducători.

Deosebit de pregnant, patriotizmul este aici de natură erică, este iubirea celui care veghează și care știe să lupte. „De pe umărul tui drept răsare luna / Razele coboară în spice / Pe cîte una, / Pe un bulgăre de stea liniștit

Referindu-se la evoluția literaturii noastre după istoricul Congres și IX-lea, criticul literar Aurel Martin, într-un articol menționat în antologie, afirmă că: „Trecutul se înfățișează în prezent o stare de bilanț al inteligenței. Așezându-se în buclă de proză, poezia este bina reprezentativă în antologie și prin numele unor autori: Petre Bănuș, Vasile Barbian, Vasile Bănuș, Florin Popescu, Ion Popoiș, și alții. Într-un poem precum cel intitulat: „LAUS MAGNA”, Smaranda Cosmin, o poeză aparținînd generațiilor afirmate în acești ani ai Eroiilor Nicolae Ceaușescu, reușește să ne înflorească prin forța verbului său: „Laudă celui care, iubind, nu ocrotește, / Deci laudă Ghidrii stotocrotitoare! / Laudă Faptul scris bărbătesc / În spiritele pururi roditoare / Laudă celor Buni, Făuritori / Patriei, Iubătoare noastră sîntînd / Bărbatul ferm pe președinte Zorn / Celor ce urcă, celor care știe / Așezându-se prezent este și un prim al spănzilor ce s-au împlinit în această epocă.

Mărturii de epocă

Urmare din pag. a 2-a

Colegera de esee, repetație și rememorară care ne-o propune recent Editura Militară (9) are ca latmotiv încredințarea în laș epocă noastră modernă și încredințarea în Harcebașii acestei întreceri ating oarede sensibile ale sufletului românesc, mîndria de a fi trăitori ai acestui timp și ai acestui spațiu, de a ne legitima cu marile cîntări ale prezentului, îndemnat — în ruc — la asaltul viitorului.

În cîte rîni culite dintre însemnările volumului (care adună între paginile lui pe Dumitru Radu Popescu, Petre Bănuș, Vasile Bănuș, Mircea Bănuș, Mihai Carandil, Florea Ceaușescu, Romulus Diaconescu, Elena Grigorescu-Mărgărit, Constantin Dumitru, Ion Horea, N. Grigorescu-Mărgărit, Avica Florin, Platon Părdău, Traian Iancu, Viorel Sălcădeanu, Mircea Ionescu, Ilie Tânăsache, Constantin Mustăță, Nicolae Stoian, Ion Gh. Pană, Ion Popoiș, Nicolae Prelipseanu, Corneliu Surza, Dionisie Spîncă, Constantin Zamfir, vîntorul să năste scrijele, ca o creație organică, liniștită în ceea ce este atînzătoare de esență. „Ci rezistă un asemenea haraj” — întrebă reporterul pe unul dintre constructorii (în însemnarea lui Platon Părdău) „Oltul, Lotru” — „Un secol — l se răspunde și, crezînd — soluții tehnice, vîntorul, el soluții exactă, reporterul revine: — „Si după un secol” — „Dacă-i bun, mai rezistă un secol — spus același om care era unul dintre redacștii avînd în răspundere întregul, veghea, lucrul centrelor de pe Olt și Lotru.” (p. 220) Pentru asemenea oameni lucrurile au să măsoară cu unități de timp, ci cu rîvna dusă în ele, cu „certificatul” de „bun” care le peet-luiește dinșpre constanța umană și profesională.

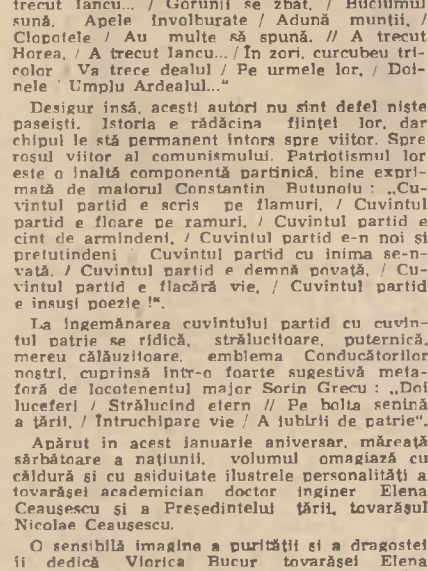
Desigur, scriitorii nu sînt „specialiști” în descrierea timpului care va să vie, nici „profeti” ai întimplărilor ce urmează: înveșmîntat în haina cuvîntului, el vorbește despre om cu simpatie cu care omul își trăiește viața, gîndesc destinul poporului lor din interiorul acestui destin care se face: ei nu oferă — așa zicînd — soluții tehnice, vîntorul, el soluții umane și — acolo unde sînt istoria — soluții istorice.

Patria este aceasta, cu uzinele, fabricile și oamenii ei, cu santelele, orașele și oamenii ei — mai ales cu oamenii, ascădar, care sînt cîntul morții, care păsese în viitor cu ceea ce țîm mînt — cu ca amintire, sau nu numai ca amintire, ci ca fapt demn de memorat, de țînut în mod obligatoriu în atenția mereu trează într-o emoționantă evocare a lui Petre Bănuș despre Clujul de dinainte de Diktatul de la Viena, tatăl îl spune flutur cînd stîng sau, pe dealul Feleacului: „Pe drumul ăsta ce se prăvale pe coastă a trecut cîndva și Avram Iancu cu carăle lui, năcălîit foc pe hotul

giu Eremia, Emilian Ursu, Sergiu Sarchizov, Marin Constantin, Călin Ursu ș.a. au fost tălmăcite de corul și orchestra Radio, corul Filarmonic „George Enescu” și corul Operei Române, reunite sub conducerea dirijorilor Cristian Brîncuși și Sergiu Eremia, precum și de corul „Madrigal” dirijat de Maria Constantin; soliști Sanda Ștefan, Ionel Voinea, Florin Diaconescu, Dorin Teodorcu, Angela Burlacu, Lucian Marinescu, Dan Zancu, Ecaterina Tuța, Nicolae Urziceanu, Adriana Alexandru ș.a. Prin os recunoștință și mîndrie patriotice, paginile de înflăcărată cîntare au răsunat cu ardență, purtînd mesajul de credință al muzicienilor români, al întregului popor.

Anca Florea
Continuare în pag. a 7-a

Unitate de gînd și acțiune

SPIRITUL REVOLUTIONAR IN GINDIRE SI ACTIUNE

Prin admirabila aparție editorială „Spiritul revoluționar în gîndire și acțiune”, o accesibilă culegere de studii asupra magistrelor opere teoretice și practice a tovarășului Nicolae Ceaușescu, Editura Militară ne propune o adevărată pledoarie pentru umanism și patriotizmi revoluționar, reușind să fundamenteze conceptul politic al marelui om de stat, caracterul complex și de durată al amplexor influenței spiritului revoluționar, educat și cultivat pînă la confundarea cu însuși destinul națiunii. Culegerea argumentează încă o dată că omul politic gînditor trăind înținea realitatea obiectivă imediată și de perspectivă, printr-o colaborare directă cu celalți oameni, tocmai în vederea elaborării unei strategii de dezvoltare a societății din toate punctele de vedere, de creare a condițiilor pentru afirmarea unor principii — sănătoase — de muncă și viață, în așa fel încît experiența pozitivă să fie împrăștiată de marea majoritate și chiar generalizată.

Viziunea profund dialectică, afirmarea tot mai puternică a valorilor și principiilor fundamentale ale socialismului, rețineră pregnantă în tot și în întreg, acțiune și acțiune, unitate și unitate, de permanentă prefaceri în societatea noastră.

Un amplu studiu despre „Conceptia tovarășului Nicolae Ceaușescu privind necesitatea creșterii spiritului revoluționar în noua etapă de dezvoltare economică-socială a României”, scris de dr. Gheorghe Arădoșvoic, deschide culegerea analizînd multiplele determinări ale continuității procesului revoluționar, caracterul obiectiv necesar al afirmării permanente a spiritului revoluționar, precum și ipotezele manifestării acestuia. „În opera tovarășului Nicolae Ceaușescu, teza continuității procesului revoluționar în edificarea noului ordinului se corelează — arată cercetătorul — organic cu necesitatea afirmării în gîndire și acțiune a spiritului revoluționar, combativ, cu dezideratul major, obiectiv întemeiat, al promovării permanente a spiritului revoluționar în procesul dezvoltării specifice fiecărei etape de dezvoltare a societății” (pag. 23).

Ion Stănescu în studiul „Participarea activă, conștientă, la îndeplinirea planurilor și programelor de dezvoltare economică-socială, criteriu fundamental al manifestării spiritului revoluționar”, analiză răspunderile pentru îndeplinirea obiectivelor actuale ale dezvoltării economice-sociale, evidențiază că asemenea procese înnoitoare „antrenează în mod necesar transformări semnificative în modul de a gîndi, a munci și a trăi al unor tot mai largi categorii de oameni în societate”.

În studiul „Patriotizmi socialist — dimensiune definitorie a spiritului revoluționar”, Pamfil Nichilețea acordă un spațiu larg patriotizmului socialist și spiritului revoluționar, cerînd obiective ale procesului neîntrerupt de construire a socialismului și comunismului în procesul revoluționar, accentuează realizarea spiritului revoluționar sub conducerea partidului, o dată cu Congresul al IX-lea, subliniînd: „Analiza caracterului unitar și a continuității procesului revoluționar din România, argumentele științifice în apărarea social-politică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a redat spiritului revoluționar, notele sale naționale definitorii, l-a reprojecțat în călăuzile și perspectivele societății românești. l-a armonizat conștiința națională și personalitatea omului nou — format și călît în focul revoluției și constituției socialiste în concordanță cu celele Alexandru Mihăilescu în „Stimularea și promovarea noului, a creativității — expresie a spiritului revoluționar”, studiu care analizează creativitatea, factor esențial al realizării noului călăuzit, al creșterii capacității de luptă a armatei, subliniază: „Experiența istorică dovedește că tot ceea ce a însemnat progres, pași însemnați în procesul înnoitor, al mutațiilor de substanță, a fost și rămîne indiscutabil legat de munca și eforturile creatoare ale unor oameni iubitori de dreptate și adevăr, pasionați și tenace, capabili să depășească orice dificultăți, să formuleze noi ipoteze, să experimenteze și să lăș forță morală pentru a lina de la capăt o acțiune, chiar și atunci cînd totul ar părea zadarnic, să-și consacre tot ce au mai bun în numele unui ideal nobil, al unei cauze demne”.

Cercetătorul dr. Ion Maier (în „Critica și autocritica, modalități importante de manifestare a spiritului revoluționar”) consacră un amplu studiu critic și autocritic, ipoteze definitorii ale spiritului revoluționar, combativ și militant, cerînd și trăsurile critice și autocritice, iar dr. Vasile Popescu (în „Spiritul revoluționar și promovarea termă a principiilor etice și echității socialiste”) analizează profilul uman al socialismului — profilul moral al omului nou, valorile și atitudinile etice în practica socială, educația morală ca educație practică în viziunea realistă asupra complexității procesului educativ, formativ al omului nou. Dr. Corneliu Snare (în studiul „Cultivarea lucrărilor nemărginite în superioritatea socialismului, în capacitatea sa de a promova progresul, de a apăra pacea în lume”) subliniază încă o dată lupta revoluționară a clasei muncitore, a marelui popor pentru o lume mai bună și mai dragă.

Dăruirea de studii vine să accentueze „trăsurile definitorii ale atitudinii revoluționare — subliniază autorul Cuvîntului înaintea dr. Constantin Florea, — precum: abnegație și dăruire, fermitate și cetezără, neștrămătată încredere în justetea lmei politice a partidului, în viabilitatea și superioritatea socialismului.”

Volumul este, în întregul său, un meritos act de adevărate de politică partidului, a secretarului său general, și constituie un omagiu adus zilei de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, iubitul lui al poporului român.

Ilie Olaru Delavulpești

28 IANUARIE 1989

Unitate de gînd și acțiune

SPIRITUL REVOLUTIONAR IN GINDIRE SI ACTIUNE

— culegere de studii —

Prin admirabila aparție editorială „Spiritul revoluționar în gîndire și acțiune”, o accesibilă culegere de studii asupra magistrelor opere teoretice și practice a tovarășului Nicolae Ceaușescu, Editura Militară ne propune o adevărată pledoarie pentru umanism și patriotizmi revoluționar, reușind să fundamenteze conceptul politic al marelui om de stat, caracterul complex și de durată al amplexor influenței spiritului revoluționar, educat și cultivat pînă la confundarea cu însuși destinul națiunii. Culegerea argumentează încă o dată că omul politic gînditor trăind înținea realitatea obiectivă imediată și de perspectivă, printr-o colaborare directă cu celalți oameni, tocmai în vederea elaborării unei strategii de dezvoltare a societății din toate punctele de vedere, de creare a condițiilor pentru afirmarea unor principii — sănătoase — de muncă și viață, în așa fel încît experiența pozitivă să fie împrăștiată de marea majoritate și chiar generalizată.

Viziunea profund dialectică, afirmarea tot mai puternică a valorilor și principiilor fundamentale ale socialismului, rețineră pregnantă în tot și în întreg, acțiune și acțiune, unitate și unitate, de permanentă prefaceri în societatea noastră.

Un amplu studiu despre „Conceptia tovarășului Nicolae Ceaușescu privind necesitatea creșterii spiritului revoluționar în noua etapă de dezvoltare economică-socială a României”, scris de dr. Gheorghe Arădoșvoic, deschide culegerea analizînd multiplele determinări ale continuității procesului revoluționar, caracterul obiectiv necesar al afirmării permanente a spiritului revoluționar, precum și ipotezele manifestării acestuia. „În opera tovarășului Nicolae Ceaușescu, teza continuității procesului revoluționar în edificarea noului ordinului se corelează — arată cercetătorul — organic cu necesitatea afirmării în gîndire și acțiune a spiritului revoluționar, combativ, cu dezideratul major, obiectiv întemeiat, al promovării permanente a spiritului revoluționar în procesul dezvoltării specifice fiecărei etape de dezvoltare a societății” (pag. 23).

Ion Stănescu în studiul „Participarea activă, conștientă, la îndeplinirea planurilor și programelor de dezvoltare economică-socială, criteriu fundamental al manifestării spiritului revoluționar”, analiză răspunderile pentru îndeplinirea obiectivelor actuale ale dezvoltării economice-sociale, evidențiază că asemenea procese înnoitoare „antrenează în mod necesar transformări semnificative în modul de a gîndi, a munci și a trăi al unor tot mai largi categorii de oameni în societate”.

În studiul „Patriotizmi socialist — dimensiune definitorie a spiritului revoluționar”, Pamfil Nichilețea acordă un spațiu larg patriotizmului socialist și spiritului revoluționar, cerînd obiective ale procesului neîntrerupt de construire a socialismului și comunismului în procesul revoluționar, accentuează realizarea spiritului revoluționar sub conducerea partidului, o dată cu Congresul al IX-lea, subliniînd: „Analiza caracterului unitar și a continuității procesului revoluționar din România, argumentele științifice în apărarea social-politică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a redat spiritului revoluționar, notele sale naționale definitorii, l-a reprojecțat în călăuzile și perspectivele societății românești. l-a armonizat conștiința națională și personalitatea omului nou — format și călît în focul revoluției și constituției socialiste în concordanță cu celele Alexandru Mihăilescu în „Stimularea și promovarea noului, a creativității — expresie a spiritului revoluționar”, studiu care analizează creativitatea, factor esențial al realizării noului călăuzit, al creșterii capacității de luptă a armatei, subliniază: „Experiența istorică dovedește că tot ceea ce a însemnat progres, pași însemnați în procesul înnoitor, al mutațiilor de substanță, a fost și rămîne indiscutabil legat de munca și eforturile creatoare ale unor oameni iubitori de dreptate și adevăr, pasionați și tenace, capabili să depășească orice dificultăți, să formuleze noi ipoteze, să experimenteze și să lăș forță morală pentru a lina de la capăt o acțiune, chiar și atunci cînd totul ar părea zadarnic, să-și consacre tot ce au mai bun în numele unui ideal nobil, al unei cauze demne”.

Cercetătorul dr. Ion Maier (în „Critica și autocritica, modalități importante de manifestare a spiritului revoluționar”) consacră un amplu studiu critic și autocritic, ipoteze definitorii ale spiritului revoluționar, combativ și militant, cerînd și trăsurile critice și autocritice, iar dr. Vasile Popescu (în „Spiritul revoluționar și promovarea termă a principiilor etice și echității socialiste”) analizează profilul uman al socialismului — profilul moral al omului nou, valorile și atitudinile etice în practica socială, educația morală ca educație practică în viziunea realistă asupra complexității procesului educativ, formativ al omului nou. Dr. Corneliu Snare (în studiul „Cultivarea lucrărilor nemărginite în superioritatea socialismului, în capacitatea sa de a promova progresul, de a apăra pacea în lume”) subliniază încă o dată lupta revoluționară a clasei muncitore, a marelui popor pentru o lume mai bună și mai dragă.

Dăruirea de studii vine să accentueze „trăsurile definitorii ale atitudinii revoluționare — subliniază autorul Cuvîntului înaintea dr. Constantin Florea, — precum: abnegație și dăruire, fermitate și cetezără, neștrămătată încredere în justetea lmei politice a partidului, în viabilitatea și superioritatea socialismului.”

Volumul este, în întregul său, un meritos act de adevărate de politică partidului, a secretarului său general, și constituie un omagiu adus zilei de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, iubitul lui al poporului român.

Ilie Olaru Delavulpești

POESIA

REMEMORĂRI

MARCEL LUCACIU, Cluj-Napoca: Între a-vingutul romantic (vezi titlul: Din Serisiorii înmăginate către Isolda) și frecvența (mai puțin convingătoare, fiind probabil de un „romantism” al vârstei, dar alunecând în manieră în planul expresiei) a stărilor sumbre („noaptea își taste venele / în apă rece”, „zorii se ascund / în carul celei lăngă mormântul / în vreme ce / soarele schiop / apleacă pe boltă” s.a.) — se reușește și notații frumuse, rotunde: „mă aflu mereu / într-o gară pustie / cu mințile-mi slabe împing / o mare cantitate de zori / pe sinele ruginit...”, sau „au început să mă doară / pină și gândurile / găsesc umbra falangelor / albe plină de vânt / pe catedrala din centru / s-a așezat ludwig van / urmează o rupe de nori / la pian...”. Forța lor de impresiune este însă redusă, lipsește planul care dă profunzime.

VIRGIL MIHAILESCU, București: Poeta reacționează în inspirație un sentiment „confuz”, se vede că simțea suferință, mișcările trimitoare, „poezii” în speranța unui „dialog”. Din câte înțeleg, „dialogul” l-ai dori în genul celor continute de textele dv. Pentru a nu mă așeză de lipsă de generozitate, ofer câteva mostre: „Se strecoară în mine / gândurile-mă / Ce face, hă, Marin Preda / când o fată, când o nouă? / As! Inger, se flintează” (Marin Preda (I) sau sentimentul flintării) și „Se plimba Lucian Blaga, filosoful / cu ingerul ce sclipa / morții / pină la înălțim / în Marin Preda / stăruind un holovan / Ingerul a ridicat palma / făcând să dispară bolovanul / de pe bășanul născut al raiului / / Atunci Marin Preda și Lucian Blaga / dămirii / Inger scotit! Inger scotit!” (Marin Preda (II) sau sentimentul tragico românii). Regret, în aceste condiții „dialogul” nu este posibil; mă întreb însă, „mai puțin cu încredințare” și cu un sentiment de oboseală luncind a lehamite: atita lucru ați înțeles din lectia de limbă a lui Nichita? din lectia de existență a lui Marin Preda și a lui Blaga? — și anume, că libertatea dv. de a folosi „mai puțin cu încredințare” înmăginate vă dă dreptul să le manipulați oricum, într-un context oricât de batjocoritor și inept?...

REMEMORĂRI

Selectii din corespondență

1. **A** apărut, recent, (decembrie anul care a trecut) un supliment al revistei, „Lucașfărușul copiilor”, având, ca să zic așa, o mică tradiție și o foarte mare căutare în rândul micilor cititori. Dovadă cele 101 (nu mie, spre nefericire!) scrisori primite până acum în adresa redacției. Și fiindcă nu putem răspunde la toți prin poșta și fiindcă nu putem răspunde la chiar toate scrisorile, și fiindcă simțeam conștienți că sînt părinți care citesc „Lucașfărușul” mare, pină la următoarea ediție a suplimentului vom încerca să răspundem în rubrica din față.

Ne substituim, deci, Poștășului Zburlicu lincercind să fim la înălțime.

2. **Herling Ana din Focșani, elevă în clasa a cincea,** trimite o scurtă poezie din care reproducem următoarele versuri: „Am visat un vis frumos / se făcea că mergeam pe jos / Într-o noapte / în calea mea / și balane / fulgi de nea... / Afară totul era acoperit / cu petale de cer înfiorat”. Așa se întinția când mergeam pe jos. Noi care circulam mai mult cu metroul am cam uitat cum arată fulgii de nea.

Niță Valentin din București: „Dragă Zburlicu, știu că ești un pasionat al tălășilor. Ți trimite câteva întințe în schimbul cărora te-a ruga să-mi trimiți o colită nestampilată”. Recunoaștem că schimbul este bine gândit dar nu știm în ce măsură este reciproc avantajos!

Niță Monica, tot din București, probabil sora corespondentului de mai sus (cu aceeași adresă) ne trimite o poezie și câteva glume. Iată poezia: „Porumbel de spumă lin / Sornul vine și te fură, / Într-o stăruie praf de crin / Peste ochi și peste gură, / Și te ia în zborul lui, / Sub aripa caldă, fină, / Într-o țară unde-ni Decit floare și lumină”, Frumos! Dar am vrea (și jur că rămân înțeles) să-ți întreb pe Monica unde s-a inspirat când a scris această poezie?

Stăneșcu Silvia — Brașov: Socotește că „Lucașfărușul copiilor” este prea subțire și că apare vora rar. Ne dă și sugestii în acest sens. Vom vedea ce se poate face.

Sălăgean Bogdan, elev în clasa a patra la un liceu din Timișoara, fascinat de Avturile lui Zburlicu îi dedică o poezie și un desen. „Puiul denumit Zburlicu / Simpatice / cu aripi mici / cu ochii prindem smecher / cu ciocul ca un echer, / Împreună cu Kuk-Ale / zburau într-un ibric pe mare / Și vor ajunge departe / pe Veneția sau chiar în Marte / Și când / pe din gînd / se vor întoarce pe dămint / și vor istorisi peripeții / în almanahul pentru copii”. Ate dreptate, Zburlicu și Kuk-Ale sînt în drum spre Marte înghesuți într-un ibric cum... apă rece.

Manea Călin — Bala-Mare: Ne întrebă dacă își poate construi o masină care merge cu apă. Urmează desenul și descrierea modului de

Romanul mișcării unioniste

Sub titlul simbolic *Speranța* romanțierul Mihail Diaconescu și-a afirmat într-o manieră cu totul aparte temerara tentativă de a realiza ceea ce el înaintea a numit „adecvată” fenomenologică narativă a spiritualității române. Am remarcat cu alt prilej faptul că pentru fiecare din ambele sale reconstrucții narative, dominate de un larg suflu epopeic, scriitorul și-a ales ca personaje focalizante, figuri de căruțari — arșișii sau arșișele — de condiție socială medie, epice apar figuri de prim plan în cultura noastră de la mijlocul secolului trecut, se poate spune că personajul principal în roman nu este un individ sau altul ci o idee forță încorporată în alitudinile profund semnificative. Este „speranța”, ideea sublimă al unitii românilor într-un singur stat. Aceasta — pe de o parte. Pe de altă — permanența sentimentului unității naționale și consacarea lui politică solemnă apar în roman ca o expresie firească a spiritualității noastre, ca o mărturie, între multe altele, a geniului creator românesc. Fapt semnificativ — *Speranța* nu este, propriu zis, o evocare a acțiunii Unitii Principatelor în 1859 sau a perioadei imediat următoare, la care se referă conștient, doar Epilogul romanțierului. *Speranța* urmărește, într-un interval de timp de numai trei ani — 1854—1857, cu dese incursiuni în ascendență și în posteritatea fenomenului — persistența și evoluția luptei politice pentru Unită, luptă care acumulează energiile tuturor patrioților români. Ecoul tot mai puternic al acestei lupte pătrunde năvalnic, neliniștit și determinând lărgi de poziție precum și modificări importante în raporturile de forță la curțile domnitoare și în cancelariile puterii europene. Personajul simbolic ales ca „intemediar” accesul scriitorului la înțelegerea modului în care un ideal și o luptă politică, desfășurate la scara întregii națiuni, decid și răstănoră destinele individuale este Grigore Alexandru Ghica al X-lea, principe domnitor al Moldovei în anii premergători Unitii. Evoluția sa dramatică în cele trei mari

Poate chiar tu...

Taldeauna, în textele vechi, înfîntir de soartă se-ntimplă în locuri anume: piatra muntelui tulgerată, vreau drum în desert, o flintă unde ingerul e o fată...

Prin zmeul urban, în orice punct presimt, ca pe-o punte de navă, nașta gravă — marea fosilid într-un vers, o văzătoare dimineată, poate chiar tu schimbare la față.

Prezum

Cine purtindu-l pe orb, înfîntă fidel, în jur scormonitose lentile, în memorie, teorie logic învățate numai cu drumuri de piatră.

GEORGE MARIA GRIGORESCU, Deva: „Vă multumesc că ați avut amabilitatea de a citi rîndurile mele. Las fără comentarii ortografia dv.: „rîndurile”, într-adevăr, le-am citit și nu mi-a părut chiar rău. Sînt multe locuri comune („frunța imi era arșă / de sărutul dimineții” etc.), lipsește o concepție specifică despre poezie și unele texte sînt un șag de sinceritate și o plină față a trăirii, chiar dacă nu originală, care le face menționabile („ascultă” / ce tăcut se lovește / de naștere / roata timpului / doar moartea si-a mai lăsat / o rezervă / ce trăiește în noi / zgomotos de clar / are loc schimbul de provincii / se schimbă ecusonetele / și pasărea își așază zîndul / pe erupția zborului, / ascultăți cîntecul rotitor / ce alunecă în tunelul / unei umbre hipnotizate”).

PAUL GON, Turda: Vă multumesc pentru poeme, rareori mi-a fost dat să aud un sunet atît de pur, rareori o asemenea certitudine a

Aici un hățis cald de guri întrebătoare. Mă las dus, în după-amiaza aceasta, precum cel ce pare a-și aminti odată unei poezii acufundate...

Și acolo

Toate par acum parapete, un somn le lăbește, nimeni n-aude: scriul mamei se apără vibrînd în, pupila seîmblu (ine azurul în năruire...

Roata rotului e un dig, poala rozet de-asemeni. Nici tu melancolie nu le rezăm de bare de bronz ci de hare de bură... Acum peste furtite-analogii m-aplec și acela rîul lui Heraclit viu, fără viciu...

Paul Gon

miraculului (indefinșibil) al poeziei. Aceasta va fi fost senzația celor care întineau, pe ne-prevenite, primele poeme ale lui Blaga. Să fie într-un ceas bun! Acum, mai ales că ați debutat în „Convorbiri literare”, locul dv. nu mai e, desigur, în „chemar”. Totuși, nu rezist tentației de a mai oferi o bucurie prietenilor acestei rubrici. Urmează pe curînd grupul (și aștept cu textele, în același sens, și pe poetul FRAGA, dat... dispărut).

AUTORI DE MANUSCRISURI: PAUL PLOFĂNI (Băncă de impozita neastăut) și GINNO DU-MITRESCU (Epitaph): Fîind vorba de compoziții unitare și extrem de interesante, merînd o discuție specială, imi face datoria de a comunica deocamdată că am luat act de existența lor. Mai pe larg, în numerele viitoare. Aceeasi promisiune pentru NICOLAE ZĂRNESCU, din a cărui corespondență s-a rotuluit o producție impresionantă.

Gabriela Negreanu

CUMPĂNĂ

Dunăreană

Dorm femeile pe riu înecate pină în briu și cum curg ele pe spale se fac Dunărele late. Arunca-m-ăș somnoraș unde-i valul mai virlos, pestele mai luncos. Și să-și lîng vîrșare cu tot rîul în spinare, să mă uit: în depărtare dorm femeile pe mare și-n atîta clătînire numai somnul lor mă doare.

George Alboiu

CENACUL REVISTEI „LUCAȘFĂRUȘUL”

● Marți, 31 ianuarie 1989, orele 16.30, va avea loc la Muzeul Literaturii Române ședința lunară a cenaclului revistei „Lucașfărușul”. Invitațiile se ridică de la redacția revistei, luni și marți între orele 12—14.

CONFABULE

Adu-mi cuvintele mai aproape atînguîndu-le abia să le aud cum sună fără înțelesuri anume cum alunecă pe gheata lacului care ne inconjoară fără a se întîlni niciodată singure ele cuvintele în lumina care se îndepărtează de noi

Iulian Neacșu

Mircea Micu

realizarea unui ideal politic străvechi, palpată pe fiecare pagină. O galerie imensă de portrete literare, alcătuită cu o memorabilă finețe psihologică, vine să capteze interesul lectorului și să confirme capacitatea scriitorului în descifrarea enigmatelor de conștiință. Dacă istoria e tratată cu respect față de adevărul obiectiv, față de cronologie și cauzalitatea faptelor indeșebii, autorul își permite în schimb îndreptățite libertăți în construirea unui destin și o epocă. Faptul că evoluția lui Grigore Alexandru Ghica apare doar ca o parte a unui proces politic și social general trebuie considerat ca un merit al romanului. Remarcabilă intru totul este integralitatea viziunii epice și istorice a autorului. În fluxul narațiunii sînt arătate dramatic toate categoriile sociale din Principate, numeroase personalități politice și culturale ale epocii iar — pe un plan mai larg — o bună parte din conducătorii statelor europene. Epoca este privită prin oameni, prin actele lor semnificative — iar documentele o cantitate imensă, bine studiate și admirabil valorificate aici — sînt transcrise, respectîndu-se spiritul lor autentic, în zona esteticului, a dramelor sufleteste și de conștiință generate de infinitele relații interumane. În pofida acestei imense cantități de date documentare, romanul este lipsit de teziem, de aer demonstrativ sau didactic. Ambițînd — și reușînd — o vastă frescă politică și de moravuri de factură modernă, avînd vocația sintezei narative și simbolice și, mai ales, neplezînd nici o clipă din vedere sensul general-istoric al evenimentelor, Mihail Diaconescu îngemănăază rezultatele strict documentare, în cazul de față — restituirea unei personalități reprezentative în depărtătea adevărului etic — cu proza analitică, densă, dinamismul consecvent al narațiunii cu dezbaterile de idei; comentariul eseistic cu rafinamentele recomperării minuțioase a atmosferei de epocă. Rezultatul este un discurs epic deosebit de instructiv și captivant în care voința stăruitoare de a păstra precizia documentară nu anulează niciodată misterul și indeșebii tensiunea dramatică a întâmplărilor. Mai presus de toate se cere a fi subliniată însă credibilitatea umană a personajelor: Mihail Diaconescu recreează o lume tensionată, neobănuită, și totuși perfect verosimilă, cu numeroase personaje identificabile istoricește dar și cu numeroase altele — inventate. Substanța sufletească vie, bogată, a eroului său — hîni, rîi, lineari sau contradictorii — surplîngîși în confruntări violente, adeseori ireducibile, trăirile lor concrete și sondarea profunzimilor sufletetești, pulsul uman al luptei pentru

Manifestări omagiale

Urmare din pag. a 5-a

Spectacolul de la Opera Română a realizat o inspirată imbinare a capodoperelor enșiene care secerente de aleșă frumusețe din opere românești, purtate prin vremea în forme de elevată gândire compozitistică, frumusețe și bogăția melosului popular, izvor peren de inspirație pentru creații noi. Cîtece patrice și revoluționare au încununat spectacolul într-o apoaleza a muzicii, a dragostei de țară, de partid. Alături de orchestra Operei Române dirijată de Carol Lăzăreanu și-au dat concursul Maria Săltănuș-Nistor, Florin Georgescu, Pompeu Hărăsteanu, Bianca Ionescu, Eleonora Encescu, Florin Farcaș, ș.a. soliști instrumentiști și cvartetul „Contrast”.

Floriilege de cîntec românesc, sublimat în nemuritoare pagini simfonice și vocale, concertul susținut la Ateneul Român de Orchestra Filarmonică „George Enescu”, sub bagheta dirijorului Remus Georgescu, a derulat într-o succesiune caleidoscopică, lucrări aflate sub semnul destrăbucate sorginte al doinei, baladei și jocului popular. Filonul folcloric, asemenea fir călăuzitor, a strălucit viu și conștient, creații de Ciprian Porumbescu sau Tiberiu Brediceanu, George Enescu sau Marțian Negrea, Tiberiu Olah sau Remus Georgescu, dovedind, încă o dată, vitalitatea și înfinita capacitate inspiratoare a etosului românesc, prezente în creații înaintașilor și contemporanilor din poezie, în așa forma rapidică a citatului, fie în forme elevată stilizate.

Unirea Principatelor Române — moment important al istoriei naționale

Cabinetele diplomatice și politice ale continentului, ca și opinia publică, au urmărit cu atenție chestiunea românească din anul 1858, devenit un element de care depindea, într-o măsură determinantă, rezolvarea conflictului european. Redeschiderea problemei orientale, facilitată de războiul Crimeii, în timpul căreia negocierile n-au încetat deloc, a adus în primul plan al discuției situația Principatelor Române. Interesul manifestat de Puterile europene s-a concretizat, în cadrul conferinței de la Viena, atît prin faptul că la punctul întil al dialogului pentru încheierea păcii se află schimbarea statutului juridico-politic al Principatelor Române (înălturarea protectoratului rus, menținerea suzeranității otomane și instituirea sistemului de garanție europeană) și prin declarația pe care reprezentantul Franței a făcut-o, la 26 martie 1858, cînd a propus unirea celor două principate sub un print străin, străin sau român.

Conferința de la Viena a luat sfîrșit fără a aduce pașea așteptată, dar în ceea ce-l privește pe român, marile Puteri au luat act de dorința lor pentru unire și acest lucru poate fi considerat un bun cîștig. Anul următor, la 25 februarie 1858, la Paris, s-au deschis lucrările Congresului, în cursul căruia problema românească și-a găsit deloc importanța și acest lucru constituie un fapt deosebit de interesant. Încheiat cu acest prilej, Cele două Principate au pus sub suzeranitatea Porții, dar și sub garanția Puterilor, erau apărute de „vreun drept particular de amestec în treburile interne”, li se garantau „o administrație independentă și stabilă”, ca și o deplină libertate de cult, de comerț și de navigație și au stabilită că nici o intervenție armată să nu poată avea loc „fără un acord prealabil între Puteri”. Împărțit în două tabere, Franța, Rusia, Prusia și Sardinia pe de o parte, Austria și Anglia de cealaltă parte, Puterile Europei au hotărît să trîmbie în Franța o Comisie de informare și să asculte doleanțele românilor ce trebuiau exprimate cu prilejul convocării Adunării ad-hoc. Aceste doleanțe, analizate de Comisia europeană, urmau să fie prezentate unei conferințe la Paris a celor șapte Puteri, a cărei menire era să se ocupe de organizarea viitoare a Principatelor.

Congresul de pace din 1856, pe lîngă faptul că a luat în discuție situația Principatelor ca o componentă foarte importantă a crizei orientale, a relevat și o nouă dispoziție în cadrul sistemului de alianțe constituit în perioada războiului. Cele două tabere au fost înaintate, unioniștii și antionioniiștii, s-au format nu pe baza opțiunilor afective pentru ideea Unitii, devenită, datorită românilor o problemă internațională, ci mai ales pe jocul de interese care guverna aceste Puteri în anii ce au urmat încheierii conflictului militar. Deosebirile de păreri și interese care s-au manifestat în timpul Congresului față de „principiul Unitii” vor continua după încheierea lucrărilor aite făcîș, în cadrul dezbaterilor Comisiei europene de la București, cit și în culise, cu prilejul alegerilor pentru Adunările ad-hoc. La 12 iunie 1857, Ch. Mouray, ambasadorul Franței în București, după discușile avute în cancelaria Gorceakov, referitoare la modul în care membrii Comisiei europene interpretează litera și spiritul Tratatului de la Paris, li comunica ministrului de externe Walewski o serie de date deosebit de semnificative despre atitudinea guvernului austriac față de problema românească, date obținute prin intermediul reprezentantului Rusiei la Viena, Budberg. Acesta din urmă, după o întrevvedere cu contele Boul, semnală interesul nedismulmat al cabinetului austriac față de subiectul la ordinea zilei, ministrul de externe recunoașcînd că „chestiunea Principatelor este de o importanță foarte directă pentru Austria, este într-o măsură deosebită de interesantă”. Sensul rîl al acestui interes în viziunea diplomatului austriac se baza pe „faptul că Principatele nu concep Unirea fără un print străin și fără o independență absolută față de Poartă”. Logioriații fiind că în preșimia frontierelor proprii și nașterea unui stat român independent, puncte de atracție pentru românii aflați în imperiu și exemplul molipsitor pentru mișcările de emancipare națională, austriecii au fost adversarii cei mai periculoși ai Unitii. Unele trile lor au fost hotărîtoare în realizarea aceluia adevărat complot internațional antionionist care a dux la falnică alegere a lui Adunarea ad-hoc din Moldova. Faptul în sine era previzibil dacă se avea în vedere, printre altele, și amintirile făcute de același ministru de externe austriac. „I-am spus domnului Bourqueney — a afirmat Boul — că dacă domnul conte Walewski dorêște să-mi promită că se abține și că nu va lua o poziție atît de metă în problema Unitii, eu însumi mă angajez să nu iau poziție, dar dacă el continuă să încerce să influențeze populația, contrar spiritului Tratatului de la Paris, mă voi considera îndreptățit să combat această influență prin aceleși mijloace. Austria are aici prea mult interes pentru a rămîne o spectatoare pasivă” (s.n.).

Noile alegeri care au avut loc în Moldova s-au încheiat, după cum era de așteptat, cu o victorie zdrobitoare a unioniștilor. Lucrările celor două Adunări ad-hoc s-au deschis la 4 și, respectiv, 19 octombrie 1857, ambele adoptînd aceeași doleanță: autonomie, unire, principie străin, guvern reprezentativ și neutralitatea Principatelor. Intenșitatea și puterea mișcării de masă în favoarea Unitii, efect al participării întregului popor, a constituit pentru lumea europeană o adevărată surpriză. Adoptarea moțiunilor unioniste de către cele două adunări naționale a însemnat în primul rînd împlinirea de care guvernul Europei au trebuit să se conștinținș. Referindu-se la alegerea pentru Adunările ad-hoc din Moldova și Muntenia, în raportul din 12 decembrie 1857 trimis lui Butenev, ambasadorul țării la Constantinopol, Eastly, reprezentantul Rusiei în Comisia europeană, sublinia rolul revoluționarilor de la 1848 în aceste alegeri și remarcă faptul că „divanul valah este în totalitate membrii săi compus dintre exilații pașoptiști”. Mai mult, diplomatul rus aprecia că evenimentele desfășurate în Principate „oferă o analogie cu cele întîmplăte la 1789 în Franța”.

În iunie mai—august 1858, la Paris s-au desfășurat lucrările Conferinței, care, conform Tratatului de pace din 1856, trebuia să analizeze atît doleanțele Principatelor Române exprimate în Adunările ad-hoc, cit și propunerile Comisiei europene, iar în final să decidă asupra „problemei românești”. Dezbaterile, minate de interese contradictorii, au alunecat pe panta compromi-

După ritmurile incisive, stentice, ale jocului popular, alternînd cu suprafețe narative, cu ecouri de cîntec dinoin din Suito I, „Almăjșana” de Remus Georgescu, „Balada” de Ciprian Porumbescu, în viziunea vionistelor Cristina Anghelescu și Alina Ștefănescu în formă caldă, rotundă, de largă respirație. Dansurile românești de Tiberiu Brediceanu au readus sonoritățile strălucitoare, debordînd de optimism și vitalitate ale jocului popular, aria din opera „Lăsați-mă să cînt” de Gheras Dendrino constituind, apoi, un moment liric interpretat de Ion Sucu.

O celebră lucrare simfonică — „Iobuc” — din Suito „Munții Apusenii” de Marțian Negrea — a relevat coloritul divers, bogat, cu crescendouri ample, pe care orchestra le-a realizat la un înalt nivel interpretativ, asemenea suitei din muzica filmului „Mihai Viteazul” de Tiberiu Olah, generoasă în melodia cantabilă din debut, alertă și impresionantă în cavalcada luptelor redînd sugestiv momente din marea epopee națională.

Concertul s-a încheiat în sunetele Rapsodiei I de George Enescu, talmăcîntă admirabil de dirijorul Remus Georgescu, a cărui gestică riguroasă, economică și eficientă, a imprimat în întregul program o tinută deosebită. Orchestra s-a întrecut pe sine, devenită solistică și evoluția de ansamblu conturîndu-se cu precizie, în nuanțe delicate sau exuberante, totul într-o admirabilă sincronie îndelung aplaudată de public.

surilor, rezultatele obținute nefîind cele așteptate de românii, marile Puteri încercînd, în fapt, o soluționare decentă, care să nu le afecteze prestigiul și interesele. Convenția din 18 august, fructul Conferinței de la Paris, a stabilit lucrul cunoscut de atîta, că cele două Principate vor avea cite un domnitor și cite o adunare pentru fiecare, o comisie centrală la Focșani pentru legiferări de interes comun, o curte de casăte comună, armatele sub comanda unui singur șef, menținerea suzeranității otomane, garanția colectivă a marilor Puteri și demnitatea de Principate Unite ale Moldovei și Valahiei. Așa după cum bine s-a observat, Convenția suferea de un defect fundamental, acela că „nu stabilea nici Unirea, nici separația Principatelor”.

Documentul elaborat la Paris avea pretenția de a fi „definitiv” organ de administrație și administrativă a Principatelor Române, el fiind, în accepția creatorilor, legea fundamentală a țării, în realitate reprezentînd doar rezultatul eforturilor pe care Europa le făcuse din dorința de a oferi ceva națiunii române. Și acei ceva era un act plan de anomali, ce institua un regim hibrid, fructul păcii dîndu-se în seama chiar căi care contribuaseră la aducerea lui pe lume. Venise momentul ca românii înșiși să hotărască asupra propriului destin, în sensul propriilor aspirații, și aceasta avea să se întimplă prin soluția dublei alegeri a lui Alexandru Ioan Cuza, alegeare care pledează pentru Europa în fața Puterilor, a unui act politic ce nu mai putea fi schimbat.

Cum era de așteptat, dubla alegere a lui Al. I. Cuza a provocat în exterior o puternică reacție. Prima intenție a Puterilor antionioniste a fost de a nu recunoaște voința românilor, considerînd opțiunea acestora ca o încălcare a prevederilor de comerț și de navigație și a stabilită că nici o intervenție armată să nu poată avea loc „fără un acord prealabil între Puteri”. Împărțit în două tabere, Franța, Rusia, Prusia și Sardinia pe de o parte, Austria și Anglia de cealaltă parte, Puterile Europei au hotărît să trîmbie în Franța o Comisie de informare și să asculte doleanțele românilor ce trebuiau exprimate cu prilejul convocării Adunării ad-hoc. Aceste doleanțe, analizate de Comisia europeană, urmau să fie prezentate unei conferințe la Paris a celor șapte Puteri, a cărei menire era să se ocupe de organizarea viitoare a Principatelor.

Congresul de pace din 1856, pe lîngă faptul că a luat în discuție situația Principatelor ca o componentă foarte importantă a crizei orientale, a relevat și o nouă dispoziție în cadrul sistemului de alianțe constituit în perioada războiului. Cele două tabere au fost înaintate, unioniștii și antionioniiștii, s-au format nu pe baza opțiunilor afective pentru ideea Unitii, devenită, datorită românilor o problemă internațională, ci mai ales pe jocul de interese care guverna aceste Puteri în anii ce au urmat încheierii conflictului militar. Deosebirile de păreri și interese care s-au manifestat în timpul Congresului față de „principiul Unitii” vor continua după încheierea lucrărilor aite făcîș, în cadrul dezbaterilor Comisiei europene de la București, cit și în culise, cu prilejul alegerilor pentru Adunările ad-hoc. La 12 iunie 1857, Ch. Mouray, ambasadorul Franței în București, după discușile avute în cancelaria Gorceakov, referitoare la modul în care membrii Comisiei europene interpretează litera și spiritul Tratatului de la Paris, li comunica ministrului de externe Walewski o serie de date deosebit de semnificative despre atitudinea guvernului austriac față de problema românească, date obținute prin intermediul reprezentantului Rusiei la Viena, Budberg. Acesta din urmă, după o întrevvedere cu contele Boul, semnală interesul nedismulmat al cabinetului austriac față de subiectul la ordinea zilei, ministrul de externe recunoașcînd că „chestiunea Principatelor este de o importanță foarte directă pentru Austria, este într-o măsură deosebită de interesantă”. Sensul rîl al acestui interes în viziunea diplomatului austriac se baza pe „faptul că Principatele nu concep Unirea fără un print străin și fără o independență absolută față de Poartă”. Logioriații fiind că în preșimia frontierelor proprii și nașterea unui stat român independent, puncte de atracție pentru românii aflați în imperiu și exemplul molipsitor pentru mișcările de emancipare națională, austriecii au fost adversarii cei mai periculoși ai Unitii. Unele trile lor au fost hotărîtoare în realizarea aceluia adevărat complot internațional antionionist care a dux la falnică alegere a lui Adunarea ad-hoc din Moldova. Faptul în sine era previzibil dacă se avea în vedere, printre altele, și amintirile făcute de același ministru de externe austriac. „I-am spus domnului Bourqueney — a afirmat Boul — că dacă domnul conte Walewski dorêște să-mi promită că se abține și că nu va lua o poziție atît de metă în problema Unitii, eu însumi mă angajez să nu iau poziție, dar dacă el continuă să încerce să influențeze populația, contrar spiritului Tratatului de la Paris, mă voi considera îndreptățit să combat această influență prin aceleși mijloace. Austria are aici prea mult interes pentru a rămîne o spectatoare pasivă” (s.n.).

Noile alegeri care au avut loc în Moldova s-au încheiat, după cum era de așteptat, cu o victorie zdrobitoare a unioniștilor. Lucrările celor două Adunări ad-hoc s-au deschis la 4 și, respectiv, 19 octombrie 1857, ambele adoptînd aceeași doleanță: autonomie, unire, principie străin, guvern reprezentativ și neutralitatea Principatelor. Intenșitatea și puterea mișcării de masă în favoarea Unitii, efect al participării întregului popor, a constituit pentru lumea europeană o adevărată surpriză. Adoptarea moțiunilor unioniste de către cele două adunări naționale a însemnat în primul rînd împlinirea de care guvernul Europei au trebuit să se conștinținș. Referindu-se la alegerea pentru Adunările ad-hoc din Moldova și Muntenia, în raportul din 12 decembrie 1857 trimis lui Butenev, ambasadorul țării la Constantinopol, Eastly, reprezentantul Rusiei în Comisia europeană, sublinia rolul revoluționarilor de la 1848 în aceste alegeri și remarcă faptul că „divanul valah este în totalitate membrii săi compus dintre exilații pașoptiști”. Mai mult, diplomatul rus aprecia că evenimentele desfășurate în Principate „oferă o analogie cu cele întîmplăte la 1789 în Franța”.

În iunie mai—august 1858, la Paris s-au desfășurat lucrările Conferinței, care, conform Tratatului de pace din 1856, trebuia să analizeze atît doleanțele Principatelor Române exprimate în Adunările ad-hoc, cit și propunerile Comisiei europene, iar în final să decidă asupra „problemei românești”. Dezbaterile, minate de interese contradictorii, au alunecat pe panta compromi-

D. Ivănescu

